

IS_{HALL} LOVE ALL M_{ANKIND}.

The Light

ISSN:2754-2661

A multilingual journal of Islam.

September
2026

International Organ of the Centre for the Worldwide Lahore Ahmadiyya Community.

WE BELIEVE

The Holy Prophet Muhammad (s) is the Last Prophet. After him, no prophet, old or new, can ever come.

The Holy Quran is complete, with no verses missing.

The Holy Quran is perfect, and none of its verses is abrogated.

Webcasting on the world's first real-time Islamic service at

www.virtualmosque.co.uk

Editors

Managing Editor Lord Shahid Aziz (UK)

Ivory Coast - Mr Abou Tienne, **Suriname** - Prof

Robbert Bipat, **Uruguay** - Prof. Ubaldo Pino

Contents

- [The Call of the Messiah](#) 2
[Introduction of Islam to Fiji](#) by Jalal udDean 5
[The Lessons of 9/11](#) by Lord Shahid Aziz 8
[Monument Day in Berlin](#) by Imam Amir Aziz 11

[Het licht - The Light \(Dutch\)](#)

[La lumière - The Light \(French\)](#)

[La luce - The Light \(Italian\)](#)

[La luz - The Light \(Spanish\)](#)

Broadcast Schedule (UK time)

1. Mon to Thursday

1900 - Urdu - تدبر القرآن

19:30 - English - Reflections on the Holy Quran

2. Friday 13:00 Friday Service

3. Saturday

14:00 - Urdu - Pure discussions
WhatsApp group

Podcasts of all broadcasts are available on
Podbean and Spotify.

Broadcast Venues

- <https://www.facebook.com/LahoreAhmadiyyaCommunity/>
- <https://www.youtube.com/c/WorldwideAhmadiyyaAnjumansLahore/videos>
- <https://creators.mixlr.com/recordings>

Our websites

- [International H.Q.](#)
- [Research and History](#)
- [The Woking Mosque and Mission](#)
- [The Berlin Mosque and Mission](#)
- [Quran search](#)
- [Blog](#)

Congratulations

To Imam Amir Aziz
on a successful two-day
successful participation in
the Berlin Monument Open
Day celebrations.
May Allah strengthen the
German Branch.

The Call of the Messiah***Death of Jesus*****Hazrat Mirza Ghulam Ahmad:***The Mujaddid of the Fourteenth Century, the
Promised Messiah and Mahdi*

The question of Jesus's death is not a minor theological disagreement reserved for academic debate. It is closely connected to two of Islam's most foundational doctrines: the absolute completion of prophethood in the person of the Holy Prophet Muhammad (s) and the spiritual, reformative nature of the promised second coming of the Messiah. Furthermore, it has a direct, practical bearing upon the work of Islamic *Dawa* (propagation), particularly when presenting Islam to Christian theologians and missionaries.

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad placed this question at the centre of his religious mission. He drew attention to the fact that the widespread traditional belief—that Jesus was physically taken alive into heaven and remains there in a human body—created severe theological contradictions when examined under the light of the Holy Qur'an. He demonstrated from the Qur'an that Jesus was a mortal prophet who passed through the universal human experience of death, that he was protected from dying an accursed death upon the cross, and that his ultimate end was a natural death on earth. He further explained that the prophecies concerning the second coming of the Messiah were to be fulfilled spiritually through a person coming in his likeness, not through the physical return of the Israelite prophet Jesus himself.

This teaching has profound consequences for the Muslim world. Once the natural death of Jesus is established from the Qur'an, the supposed necessity for his physical return from heaven vanishes. At the same time, the doctrine of *Khatam an-Nabiyyin* (the Seal of the Prophets) shines in its full, unambiguous clarity: no prophet, whether a new prophet or one who had appeared before Prophet Muhammad (s),

can ever appear after him.

The Qur'an on the Fate of Jesus

The Qur'an explicitly rejects the Jewish claim that Jesus was killed or executed on the cross. It states:

"And their saying: We killed the Messiah, Jesus, son of Mary, the Messenger of Allah. And they did not kill him, nor did they cause his death on the cross, but he was made to appear to them as one crucified; and those who differ therein are surely in doubt about it. They have no knowledge of it except pursuit of conjecture. And they did not kill him for certain. Rather, Allah exalted him in rank; and Allah is Mighty, Wise." Surah an-Nisa (4:157–158)

This passage is decisive on one primary historical point: Jesus did not die on the cross. However, the verse nowhere states that Jesus was physically transported into the upper atmosphere or outer space. To turn the Qur'anic statement that his enemies failed to kill him into an assertion that he escaped physical death altogether is a logical fallacy that contradicts the rest of the Qur'anic text.

Throughout its pages, the Qur'an presents all prophets as human beings subject to the immutable physical laws of life, ageing, and death. Jesus is explicitly included within this general principle. In Surah al-Ma'idah, the Qur'an records a conversation between God and Jesus on the Day of Judgment regarding the corruption of his original teachings:

"And I was a witness of them so long as I was among them, but when You did cause me to die (*tawaffaitani*), You were the Watcher over them. Surah al-Ma'idah (5:117)

The Arabic term used here—*tawaffa*—when used by Allah with a human being as the object and where no physical night/sleep is specified, overwhelmingly denotes the taking of the soul upon natural death throughout Qur'anic Arabic. Jesus speaks of two distinct eras: a period when he was physically present among his people as their moral guide, and a

period after his *tawaffa* (death), when his direct stewardship ceased, and his followers strayed into error. If Jesus were still alive in heaven, watching his followers misguide themselves for two millennia, his response recorded in (5:117) would be inaccurate. The verse confirms that his earthly lifetime concluded in the manner common to all mortals.

The Survival of Crucifixion and Historical Destiny

The Lahore Ahmadiyya interpretation does not require accepting complex theories where an innocent bystander was magically transformed to look like Jesus and crucified in his place. The Qur'an nowhere states that another individual was substituted for Jesus.

What the Qur'an states in (4:157) is *shub-biha lahum* —“it was made dubious/uncertain to them” or “he was made to appear to them as crucified.” The Roman executioners and Jewish accusers assumed he had died on the cross because he fell unconscious (swooned) after a relatively short period of crucifixion. According to both biblical accounts and historical records, Jesus was on the cross for only a few hours before being taken down; his legs were left unbroken, and his wounds were subsequently treated with healing ointments (such as myrrh and aloes) by his disciples in the privacy of the tomb.

Once we understand that Jesus survived the ordeal of the cross, his subsequent journey follows a natural historical course. He fulfilled his divine mission by seeking out the “lost sheep of the House of Israel”—the Jewish tribes that had migrated eastwards into Persia, Afghanistan, and India following the Assyrian and Babylonian captivities. Historical and local traditions documented by Hazrat Mirza Ghulam Ahmad and subsequent Lahore Ahmadiyya scholars (such as Hazrat Maulana Muhammad Ali and Khwaja Kamal-ud-Din) demonstrate that Jesus migrated toward Kashmir, lived to an advanced age, and was buried at the famous “Roza Bal” shrine in Srinagar, Kashmir. Recognising his natural death on earth removes any need to invent miraculous physical bodily ascensions.

The True Meaning of Exaltation (*Rafa'*)

A key argument advanced by traditional commentators rests on the word *rafa'ahu* in Surah an-Nisa (4:158): “Rather, Allah exalted him unto Himself.” It is argued that because Allah is in the heavens, “exalting him unto Himself” must mean a physical movement into space.

However, the Qur'an consistently uses the concept of *rafa'* (elevation/exaltation) to mean spiritual elevation, honour, and closeness to God—never physical levitation. For instance:

Concerning Prophet Idris (as), the Qur'an says: “And We raised him to a high station” (19:57), which classical commentators unanimously agree refers to spiritual rank, not physical transport to heaven.

In address to ordinary believers, the Qur'an promises: “Allah will exalt those of you who believe and those who are given knowledge to high ranks” (58:11).

In 4:157–158, the context is an argument against the Jewish claim that Jesus died an accursed death on the cross (as Deuteronomy 21:23 states: “he that is hanged is accursed of God”). The Jews claimed they had proven Jesus to be a false prophet by putting him to an accursed death. The Qur'an refutes this not by flying Jesus physically into space, but by asserting that Allah protected him from an accursed death and elevated his spiritual rank (*rafa'*), vindicating his honour as a noble messenger.

The Finality of Prophethood (*Khatam an-Nabiyyin*)

The belief that Jesus remains physically alive in heaven and will return in the latter days creates an insurmountable contradiction with the foundational Islamic doctrine of *Khatam an-Nabiyyin*.

The Holy Qur'an explicitly declares: “Muhammad is not the father of any of your men, but he is the Messenger of Allah and the Seal of the prophets (*Khatam an-Nabiyyin*). And Allah is ever Knower of all things.” Surah al-Ahzab

(33:40)

The title *Khatam an-Nabiyyin* signifies that the Holy Prophet Muhammad (s) is the final, ultimate, and perfecting Seal of the institution of prophethood. Divine law (*Shariah*) reached its absolute perfection in the Holy Qur'an (5:3), and the commissioning of prophets came to a permanent end.

This raises an unavoidable theological issue: If Jesus were to return physically to the earth after Prophet Muhammad (s), what would his status be?

1. He cannot return as a functional Prophet: If he returns as a prophet, then a prophet has appeared after Muhammad (s), violating the absolute finality declared in 33:40. The distinction between an "old prophet" and a "new prophet" is logically flawed; a prophet is defined by his divine status, not his birthdate.

2. He cannot return stripped of his Prophethood: Prophethood is an immutable divine gift bestowed by Allah. A prophet cannot be "demoted" or stripped of his status. To suggest that Jesus could return as a mere follower while his prophethood is put on pause distorts the very nature of divine appointment.

The only coherent solution provided by the Qur'an is that Jesus, having completed his earthly life, passed away like all earlier prophets (3:144). His physical return is impossible, thereby preserving the finality of Muhammad's (s) prophethood in its absolute sense.

Metaphorical Fulfilment of the Second Coming

How then are we to understand the Hadith narrations mentioning the descent (*nuzul*) of the Messiah in the latter days?

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad explained that prophetic visions and eschatological terminology frequently employ metaphor. Just as John the Baptist came in the "spirit and power" of Elijah to fulfil Old Testament prophecies without Elijah physically descending from heaven, the Promised Messiah of Islam was prophesied to

appear in the *spiritual likeness* of Jesus.

The Lahore Ahmadiyya Movement emphasises that Mirza Ghulam Ahmad claimed to be this Promised Messiah not as a prophet, but as a *Mujaddid* (centennial reformer) and *Muhaddath* (one who receives divine communication without prophethood). He was a non-prophet servant of Islam who possessed Jesus' spiritual characteristics: gentleness, reformatory zeal, reliance on intellectual and spiritual arguments rather than physical force, and a mission to defend Islam against contemporary philosophical and religious attacks.

Through this understanding:

1. The prophecy of the latter-day Messiah is fulfilled.
2. The absolute finality of Prophet Muhammad's (s) prophethood remains completely unbroken.
3. No former prophet is brought back to alter the finality of the Quranic dispensation.

Strategic Value for Islamic Dawa

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad's insistence on the natural death of Jesus was not a mere exercise in pedantry; it was a masterstroke of Islamic defensive theology. During the 19th and early 20th centuries, Christian missionaries in British India routinely used orthodox Muslim beliefs against Islam. They argued: "Your own texts admit that Muhammad (s) died and lies buried in Medina, whereas Jesus was raised alive to heaven and lives there for thousands of years. Who then is superior: the prophet who succumbed to death, or the prophet who possesses heavenly immortality?"

By adopting the traditional view, orthodox scholars found themselves in a defensive trap. Hazrat Mirza Ghulam Ahmad dismantled this argument by returning directly to the Qur'an. He proved that Jesus was a mortal human being who lived, died, and was buried on earth, just like Prophet Muhammad (s) (3:144).

This argument restored the logical parity

required for effective *Dawa*:

1. Jesus (as) was a holy, revered messenger to the Israelites who survived execution, fulfilled his mission, and died naturally.

2. Muhammad (s) was the final, universal messenger whose message perfected divine law and whose prophethood sealed all divine dispensations.

Conclusion: A Unified Quranic Vision

The natural death of Jesus and the finality of prophethood are two sides of the same coin. The Lahore Ahmadiyya presentation offers a logically airtight, highly systematic interpretation that harmonises every Qur'anic verse on the subject:

Surah 4:157-158 establishes that Jesus did not die an accursed death on the cross but was spiritually exalted by God.

Surah 5:117 confirms that his physical presence among his people ended with his natural death (*tawaffa*).

Surah 3:144 establishes the universal principle that all messengers before Muhammad (s) passed away.

Surah 33:40 secures the finality of prophethood without exception for old or new prophets.

By removing dogmatic myths of physical immortality and heavenly ascension, the Lahore Ahmadiyya perspective honours Jesus as a noble mortal prophet of God, while simultaneously safeguarding the unique, eternal, and unassailable position of the Holy Prophet Muhammad (s) as the *Khatam an-Nabiyyin*. ([Contents](#))

Introduction of Islam to Fiji

By Jalal ud Dean

Introduction:

Islam did not exist in Fiji before 1879. Before the 19th century¹, the native Fijians practised an indigenous polytheistic religion, deeply rooted in animism, ancestor worship, and powerful nature spirits. Their belief system centred on local deities, tribal gods, and a supreme serpent god named *Degei*, believed to rule the underworld and judge souls. Every village had a high temple or spirit-house², where priests communicated with deities. Prudence dictates that we explain the history of pioneering Muslims in Fiji, so family elders and parents can educate their youngsters within their fold, especially those who lack that historical knowledge of Islam's introduction to Fiji.

Introduction of Islam to Fiji:

People of Indian origin were first brought to Fiji on 14th May, 1879, when the ship *SS Leonidas* arrived in Levuka³ harbour carrying 463 indentured labourers. A total of forty-two ships⁴ made 87 voyages, transporting 60,553 people (including births/deaths at sea, out of 60,965 people, who originally departed from India) to Fiji. They came to Fiji under the Girit⁵ Agreement. The last and final ship, the *SS Sutlej V*, arrived in November 1916 on the 87th and final voyage.

The Indians came to work on the sugarcane plantations. During this era, the Fiji sugar industry was largely operated and eventually monopolised by the Australian-owned Colonial Sugar Refining Company (CSR)⁶, which

¹ The 19th Century commenced on 1st January 1801 and ended on 31st December 31 1900.

² Called *Burekalou* in the native Fijian language.

³ Levuka is a town on the island of Ovalau. Levuka was the first capital of Fiji from 1874-1882. Then the capital of Fiji was reassigned to Suva in 1882.

⁴ In 1879, the older sailing ships took an average of 72 to 73 days to travel from India to Fiji. Whereas in 1879, the newly invented steam ships (steamers) took

an average of 30 days to travel from India to Fiji.

⁵ Girit was the local Fijian term for the British Indian indenture system. Derived from the word "agreement," as a mispronunciation, it referred to the five-year labour contracts, signed by roughly 60,553 Indians, who migrated to Fiji between 1879 and 1916 to work on harsh sugar plantations.

⁶ Viable commercial farming and raw sugar production from sugarcane commenced in the early 1860s near Brisbane, Queensland, Australia. The CSR was

expanded its operations to Fiji in 1880. The British system of indentured Indian migration supplied plantation labour from 1879 to 1916.

The general cross-section of Indians then comprised mainly Hindus, Muslims, and a mix of other racial and religious groups. This was the general pattern of ethnic communities shipped from India to Fiji, deceptively and deliberately misled into believing Fiji was a prosperous agricultural location downstream of the River Ganges (in India), with many opportunities to earn lots of money.

They came mainly from Assam, Calcutta, Delhi and Madras. Labourers also came from areas like the Punjab and Afghanistan, who were mainly Muslims.

The Mughal Empire in India lasted from 1526 to 1857. From 1858 to 1947, India was known as the British Raj or British India, a period of direct rule by the British Crown following the transfer of power from the British East India Company¹.

Between 1879 and 1916, British colonial authorities organised the recruitment of Indian labourers for Fiji. Licensed British emigration agents and local (Indian) indigenous recruiters carried out recruitment in India. Because of the geopolitical communities in India, about 22% of the passengers on this first voyage were Muslims.

Fiji's main sugarcane farming regions are located in the drier western and northern dry

zones of the two main islands, Viti Levu and Vanua Levu. During these eras, Fiji's population was mainly made up of native Fijians.

There were no mosques or other facilities for Muslims when Indian labourers first arrived in Fiji. In addition, there were also no Muslim religious leaders to carry out essential Islamic functions, such as marriages and funeral rites.

Such people came much later, at the insistence of the Indian labourers to the Governor of Fiji and through British recruiting agents in Fiji. The Governor of Fiji then contacted the British Viceroy of India to arrange and send over Muslims' religious leaders to Fiji.

Accordingly, with the assistance of the British recruiting agencies, the first mosque was built at Tokotoko², in Navua. Sugarcane farms in the Navua district included a sugar mill³.

The Ahmadiyya Anjuman Isha'at-i-Islam Lahore (Fiji) was first registered in Fiji on Wednesday, 3rd October, 1934, at 10:15 am. This registration followed advice from Hazrat Maulana Muhammad Ali⁴ to establish the Movement outside the Indian subcontinent and was carried out by pioneering missionary Maulana Mirza Muzaffar Baig Sateh. The paragraphs below explain this further. The registration number was 10162, dated 3rd October 1934.

The Fiji Muslim League was formed on 31st October, 1926, at a meeting⁵ held at the Jamme Masjid (mosque) in Toorak, in Suva. Various

invited by the British Government administrating Fiji in 1880.

¹ The transfer of power from the British East India Company to the British Crown occurred on 2nd August 1858, with the passage of the Government of India Act 1858. This change brought an end to Company rule and began the direct imperial period of the British Raj. The Ruler of Britain and the British Empire in 1858 was Her Imperial Majesty Queen Victoria, who reigned from 1837 to 1901.

² This was a basic structure of timber and roofing iron, built in the year 1900.

³ Later, this sugar mill was closed down because of

frequent wet weather in Navua and lack of profit to CSR.

⁴ Maulana Muhammad Ali (MA LL.B) was the Amir (President) of the Ahmadiyya Anjuman Isahat-i-Islam (Lahore) since Saturday, 2nd May 1914; (in that era, Saturday was a working day).

⁵ The initial formative officials of the Fiji Muslim League were: Abdul Aziz (President), Abdul Gaffor Sahu Khan (Vice President), X. K. Naseer ud Dean (General Secretary), Mirza Saleem Buksh, Ibrahim Mallam, Nuren Khan and Kiffayat Hussein. This election was convened inside the old wooden structured Jamme Masjid (mosque) in Toorak, Amy Street, in Suva, at the same location as the current mosque.

other Muslim subjects were formed in Fiji decades later.

In 1933, the Fiji Muslim League arranged for a Muslim preacher to be sent from India to Fiji. The person sent from Lahore (then in India) was Mirza Muzaffar Beg Sateh¹. He was a dedicated religious leader, very well educated in Hindi, Urdu, Arabic, Persian and Sanskrit.

Accordingly, Mirza Muzaffar Beg Sateh was made imam of the Jamme Masjid (mosque) in Toorak, Suva, in 1933; he performed the essential functions well, leading all Muslim prayers 5 times daily, including Jumu'ah sessions and Qur'an Dars.

Later, the Fiji Muslim League split, and Mirza Muzaffar Beg Sateh was banned from leading prayers there. Thereafter, his group of close followers held prayers at Sahu Khan Motor Garage, on Waimanu Road², Suva.

On 3rd October 1934, Mirza Muzaffar Beg Sateh, together with his group of very close followers, proceeded to the Office of the Registrar of Titles and registered the Ahmadiyya Anjuman Isha'at-i-Islam (Lahore) Fiji. Thereafter, Mirza Muzaffar Beg Sateh (also from India)

received the first constitution of the Ahmadiyya Anjuman Isha'at-i-Islam (Lahore) Fiji, which Hazrat Maulana Muhammad Ali, President of the Ahmadiyya Anjuman Isha'at-i-Islam (Lahore) Fiji, personally drafted and typed. At that time, Lahore was in India (before the 1947 partition between India and Pakistan).

Several of the founding members³ were formally members of the Fiji Muslim League before their eviction from the Jamme Masjid (mosque) in Toorak, in Suva. The Trustees⁴, as required by law at that point in history, signed the Registration Certificate, witnessed by independent persons, in the presence of the Registrar of Titles (Mr D K MacDonald).

Later, some members of the Fiji Muslim League left the Ahmadiyya Anjuman Isha'at-i-Islam (Lahore) Fiji and then rejoined the Fiji Muslim League.

The Ahmadiyya Anjuman Isha'at-i-Islam (Lahore) Fiji has its Masjid Noor (mosque)⁵, located at 12 Bau Street, Flagstaff, Suva, which also doubles as its headquarters in Fiji⁵. The society is deeply entrenched in religious propagation, as implied by its name⁶. Muslims in Fiji are

¹ Mirza Muzaffar Beg Sateh was brought to Fiji in 1933 by the Fiji Muslim League as a Muslim missionary and preacher at a time when the Muslims in Fiji were under tremendous pressures to abandon Islam. He singlehandedly defeated all opponents to Islam and restored the security for Islam. In 1934, Mirza Muzaffar Beg Sateh founded the Ahmadiyya Anjuman Isha'at-i-Islam (Lahore) Fiji. He had the Ahmadiyya Anjuman Isha'at-i-Islam (Lahore) Fiji registered so. In Fiji, he was affectionately known as "Wise Saheb". Mirza Muzaffar Beg Sateh died in Lahore, Pakistan, at the end of October 1980.

² *Ibid.*

³ Mohammad Towhair Khan JP (President), A R Sahu Khan JP (Secretary), Ghulam Nabi Dean (Treasurer). Committee Members were Mohammad Esahaq Khan, Ramzan Khan, Molvi Abdul Kareem and Mehboob Khan. There were a number of others, who did not hold official positions, but did their utmost to boost the Ahmadiyya Anjuman Isha'at-i-Islam (Lahore) Fiji. They were Kallan Khan, Sayed Latafat Hussein, Sahu Khan Snr., X K Naseer ud Dean, Amrud Dean, Noore Abdul Khan, Mohammad Akhil, Ghulam Nabi, Haji Hadar Buksh and Master Muhammad Abdullah.

⁴ The names of the Trustees of the newly registered Ahmadiyya Anjuman Isha'at-i-Islam in 1934 were as follows: Nura Abdul Khan, Sahu Khan Snr., Mohammad Towahir Khan JP, and Mohammad Esahaq Khan. All members' signatures were witnessed by Mr. D K MacDonald, who was the Registrar of Titles in 1934.

⁵ The Masjid Noor is complete with living accommodations, catering and Convention Centre.

⁶ Ahmadiyya Anjuman Isha'at-i-Islam (Lahore) is the Ahmadiyya Association for the Propagation of Islam, Lahore. Prudence dictates that all readers become conversantly familiar with the name of this religious propagational society. Ahmadiyya: Pertaining to the movement founded by Mirza Ghulam Ahmad (coincidentally, notwithstanding that as reflecting his own surname name Ahmad; but derived from *Ahmad*, an original single name of the Prophet Muhammad (*pbuh*)). Anjuman: Association, society, or organization. Isha'at-i-Islam: The spreading, advancement, or propagation of Islam. In short for brevity, they are most commonly known as the AAII. It must be noted with sincere certainty, that a few weeks before Prophet Muhammad (*pbuh*) was born, in 570AD, his father (Abdullah) died during a business return journey from Damascus (in Syria) in 570AD. His servants buried him where he died, in the desert. Later, the widowed mother

the 3rd largest ethnic group (by religious classification).

It is for all correct-thinking Muslims to guide and assist other Muslims; the Holy Qur'an has sanctioned that correct advice shall be given to those who need to be guided. This is given in the Holy Qur'an at HQ3:104, as "And from among you there should be a party who invite to good and enjoin the right and forbid the wrong. And these are they who are successful."

Conclusions

The Ahmadiyya Anjuman Ishaat-i-Islam (Lahore) Fiji is a religious body duly registered in Fiji (with the Registrar of Titles) since 3rd October 1934, and its registration number is 10162, dated the same day.

The headquarters of the Ahmadiyya Anjuman Ishaat-i-Islam (Lahore) Fiji, abbreviated to AAII, is at 12 Bau Street, Flagstaff, Suva, Fiji.

This organisation (AAII) is purely dedicated to the correct propagation of Islam.

[\[Contents\]](#)

The Lessons of 9/11

By Lord Shahid Aziz

The events of 11th September 2001 remain one of the most painful and consequential events of our time. Nearly three thousand people were killed, families were shattered, and the world entered a period of war, fear and suspicion whose consequences are still with us. The attacks were a grave crime against innocent human beings, and Muslims should have no hesitation in saying so. Whatever grievances may exist against a government or a foreign policy, no grievance gives a person the right to murder civilians deliberately. The first lesson we must

take from 9/11 is therefore that our moral principles cannot depend upon who is committing the violence or who is suffering from it. The Qur'an demands something higher from us: justice, even when justice is difficult.

The Qur'an gives us a very clear principle in chapter 2, verse 190: "And fight in the way of Allah against those who fight against you, but do not be aggressive. Surely Allah does not love the aggressors." This verse establishes an important limitation. Even in battle, aggression is forbidden. The Prophet Muhammad made this principle practical through his conduct and through his instructions to his followers. Sahih al-Bukhari and Sahih Muslim both record that he prohibited the killing of women and children. If the Prophet prohibited the deliberate killing of civilians even during warfare, there can be no Islamic justification for deliberately attacking people in an office, an aeroplane, a railway station or anywhere else simply because they belong to another nation or society.

The Qur'an goes even further by teaching us that human life itself has immense value. In chapter 5, verse 32, we are reminded of the seriousness of taking a human life: "Whoever kills a person, except for a person killed for murder or to spread disorder in the land, it is as though he had killed all mankind; and whoever saves a life, it is as though he had saved the lives of all mankind." Although this verse refers specifically to what was ordained for the Children of Israel, the moral principle it conveys is profoundly relevant to us. We cannot claim to represent a religion that honours human life while deliberately destroying innocent people. The murder of civilians cannot become religious simply because the murderer uses Islamic language.

But 9/11 offers another equally important lesson. Rejecting terrorism does not require Muslims to surrender their ability to criticise governments and powerful states. The Qur'an

(Amina) of Prophet Muhammad (*pbuh*) died in the year 576AD, during a return journey from Medina to Mecca. The other camel riders in the group buried his mother, where she died in the desert; but they took the 6-year-old child (Prophet Muhammad (*pbuh*)) back to Medina to his paternal grandfather (Abd Al Muttalib) for his

adoption of the child. The grandfather adopted Ahmad but changed his name from Ahmad to Muhammad. Hence the name Ahmadiyya refers to the original birth-name of Prophet Muhammad (*pbuh*).

does not tell us to be just only when justice benefits our own community. In chapter 4, verse 135, we are commanded: "O you who believe, be maintainers of justice, bearers of witness for Allah, even though it be against your own selves, or your parents or near relatives." This is a remarkable standard. It means that Muslims must be prepared to acknowledge wrongdoing even when it is committed by people with whom we sympathise, and we must be prepared to acknowledge injustice even when the perpetrators are politically powerful.

After 9/11, the United States and its allies launched wars and military campaigns that caused enormous suffering. The invasion of Iraq was justified in large part through claims concerning weapons of mass destruction, yet UN inspectors had not found such stockpiles before their work was terminated in March 2003. We should be absolutely clear: the failure of subsequent policies does not make 9/11 acceptable, and the crimes of 9/11 cannot be used to excuse anything that followed. At the same time, the suffering caused by later wars cannot be ignored simply because the victims were Iraqi, Afghan, Pakistani or Muslim. If our principle is that innocent life is sacred, then that principle must apply everywhere.

The same moral standard must be applied to drone warfare and other forms of military force. Investigations into US drone strikes in Pakistan raised serious concerns about unlawful killings and civilian deaths. We should not teach our children that killing becomes acceptable merely because it is authorised by a government or carried out by a sophisticated military. At the same time, we must reject collective blame. Not every American was responsible for 9/11, just as not every Muslim was responsible for 9/11. Not every Israeli is responsible for the decisions of the Israeli government, just as not every Palestinian is responsible for the actions of an armed organisation.

This principle becomes especially important when we look at Gaza and the wider Middle East. The continuing reports of civilian deaths, destruction and severe humanitarian hardship in Gaza should trouble the conscience

of every human being. Recent reporting has described families killed in Israeli strikes and continuing shortages affecting hospitals and homes. We cannot condemn the killing of American civilians on 11th September and then become indifferent to Palestinian civilians killed decades later. Nor can we demand justice for Palestinians while becoming indifferent to Israeli civilians who are killed. The same standard must apply to everyone.

The same is true of the continuing US-Israeli war against Iran. The current conflict has resulted in thousands of deaths and the displacement of millions of people. Whatever governments may say about military necessity, national security or strategic objectives, ordinary human beings still experience the consequences through death, injury, displacement and fear. A Muslim does not have to approve of the Iranian government to care about Iranian civilians. In the same way, an American does not have to approve of every action of the US government to care about Palestinian or Iranian civilians. Compassion should not require political loyalty.

This is why the Qur'an gives us another powerful principle in chapter 5, verse 8: "O you who believe, be maintainers of justice, bearers of witness for Allah. And let not hatred of a people incite you not to act equitably. Be just; that is nearer to observance of duty." This verse speaks directly to one of the great dangers created by 9/11 and its aftermath. Hatred can easily become collective. People begin to think that because one person committed a crime, millions of others who share a religion, nationality or ethnicity somehow deserve suspicion or punishment. Islam rejects that way of thinking.

The same message appears in chapter 49, verse 13: "O humankind, surely We have created you from a male and a female, and made you tribes and families that you may know each other. Surely the noblest of you with Allah is the most dutiful of you. Surely Allah is Knower, Aware." Human diversity is not meant to create permanent enemies. It is to help human beings know one another. That principle should shape how Muslim children grow up in societies

where Muslims and non-Muslims live together.

Muslim children should be taught that Americans are not their enemies simply because some Americans supported a particular government policy. They should not hate Jews because of the actions of an Israeli government, and they should not hate Israelis simply because they are Israeli. They should be taught that antisemitism is wrong, that racism is wrong, and that hatred of civilians is wrong. But the responsibility does not belong only to Muslim parents and Muslim schools. American children should also be taught that Muslims are not collectively responsible for 9/11 and should not be treated as a threatening or inferior people. Israeli children should be taught that Muslims, Arabs and Palestinians are human beings whose lives and dignity matter. Palestinian children should be taught that Israeli civilians are human beings whose lives also matter. If we teach only one community these principles, we have not solved the problem; we have simply created another imbalance.

There is also a lesson here about how Muslims respond intellectually to tragedy. We must distinguish between legitimate criticism and conspiracy theories. The existence of injustice does not make every accusation true, and anger at a government does not justify inventing facts. The Qur'an repeatedly calls human beings to think, reflect and examine matters carefully. We should therefore be people of evidence and scholarship. We should neither deny facts because they are uncomfortable nor accept official claims without question simply because they come from powerful governments. Islam does not require intellectual dishonesty to defend itself.

The Lahore Ahmadiyya tradition offers something valuable to this approach. Hazrat Maulana Muhammad Ali devoted his life to presenting Islam through the Qur'an, scholarship, reason and peaceful propagation. His English Qur'an translation, subsequently revised and edited by Dr Zahid Aziz, became an important means of making the Qur'an accessible to English-speaking readers. The history of the Movement, including the work associated with

Khawaja Kamal-ud-Din and the Working Muslim Mission, also shows an approach based on presenting Islam through literature, dialogue, and reason rather than coercion or violence. For Muslims today, this is particularly relevant because the answer to misunderstanding Islam cannot be violence. The answer must be better knowledge, better character and a more convincing presentation of Islamic principles.

The Qur'an also gives us a way to respond to hostility. In chapter 41, verse 34, it says: "And good and evil are not alike. Repel evil with what is best, when lo! he between whom and you is enmity becomes as if he were a warm friend." This does not mean that Muslims should accept injustice or remain silent in the face of oppression. It means that our response must not destroy the moral character we are trying to defend. If we oppose hatred by creating more hatred, we have allowed hatred to determine our behaviour.

We should be Muslims who condemn terrorism without qualification, but who also refuse to give governments a moral exemption simply because they possess armies and political power. We should be Muslims who defend Palestinian lives without hating Jews, who oppose anti-Muslim prejudice without hating Americans, and who condemn attacks on Israeli civilians without ignoring Palestinian suffering.

The Qur'an gives us a final principle to guide our understanding of all this: justice must not be selective. Chapter 60, verse 8 teaches: "Allah does not forbid you, about those who do not fight you for religion, nor drive you forth from your homes, that you show them kindness and deal with them justly. Surely Allah loves the doers of justice." This is the attitude we should carry into our relationships with our neighbours, our colleagues and our fellow citizens. We should not wait for someone to share our religion before we decide that they deserve kindness and justice.

The greatest lesson of 9/11, therefore, is not simply that terrorism is wrong. It is that fear, hatred and power can cause human beings to abandon their principles. Muslims must refuse

to do that. We must remember the innocent victims of 9/11, condemn the deliberate killing of civilians, reject the misuse of Islam to justify violence, and at the same time remember the innocent victims of the wars and conflicts that followed. We must refuse collective blame in every direction, whether it is directed against Muslims, Jews, Americans, Israelis, Palestinians, Arabs or any other people.

If we can do this, then our response to 9/11 will be neither defensive nor vindictive. It will be an Islamic response grounded in the Qur'an: standing firmly against aggression, speaking the truth even when it is difficult, refusing to let hatred destroy justice, protecting innocent life, and recognising the dignity of every human being. That is the lesson we should pass to our children, and that is the kind of Islam that can speak to a troubled world with moral authority.

[\(Contents\)](#)

Brief Report:

Open Monument Day at the Berlin Mosque on 12 and 13 September 2026.

By Imam Amir Aziz

Imam Berlin Mosque

The historic Berlin Mosque in Wilmersdorf participated in Tag des offenen Denkmals (Open Monument Day), celebrated throughout Berlin.

Over the two days, about 700 visitors visited the historic mosque, learned about its remarkable history and architecture, and gained insight into its important role in the history of Islam in Germany. As one of Berlin's significant religious and cultural landmarks, the mosque welcomed people from different backgrounds and promoted dialogue, understanding, and appreciation of cultural heritage.

The Berlin Mosque's participation in Open Monument Day once again showed that the

mosque is not only a place of worship but also an important part of Berlin's cultural, historical, and architectural heritage.

Some highlights of the event.

Remember, individual imams and missionaries of the Lahore Ahmadiyya Movement went out to far lands, some like Maulana Sadr-ud-Din, to countries without any knowledge of the local language or any contacts. Others went to Indonesia, Fiji, Trinidad, Guyana, Suriname, Holland. They all achieved great things, such as building

mosques or, as in Woking, getting the mosques returned to their original purpose.

If individuals could make such great achievements, think what all of us can do together. We can bring a revolution to the whole world.

Do not depend on humans, for they will desert you for small material benefit. Always depend on Allah. Allah was with His *Last* Prophet Muhammad (s), then with His mujaddids such as Hazrat Mirza Ghulam Ahmad, and those mujaddids who appeared before him. He is with us.

Never complain; never ask, "Why me?" Pray to Allah to give you strength to bear all afflictions as our members in Pakistan are bearing. But most importantly -

ALWAYS RECITE "ALLAH IS WITH US."

[\[Contents\]](#)

Dutch/ Nederlands

Het voornaamste doel van de islam is het creëren van mededogen en liefde voor de mensheid.

Vrijdagspreek door Hazrat Maulana Muhammad Ali, 28 januari 1921

Ik getuig dat niemand het verdient om ge- diend te worden behalve Allah, en ik getuig dat Mohammed de dienaar en boodschapper van Allah is. Hierna vraag ik Allah om bescherming tegen de vervloekte duivel.

In de naam van Allah, de Weldadige, de Barmhartige.

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا يَسْخَرُ قَوْمٌ مِنْ قَوْمٍ عَلَىٰ أَنْ يُكُونُوا خَيْرًا مِنْهُمْ وَلَا نِسَاءٌ مِنْ نِسَاءٍ عَلَىٰ أَنْ يَكُنَّ خَيْرًا مِنْهُنَّ وَلَا تَلْبِزُوا أَنْفُسَكُمْ وَلَا تَنَابَزُوا بِالْأَلْقَابِ بِئْسَ الْأَسْمُ الْفُسُوقُ بَعْدَ الْإِيمَانِ وَمَنْ لَمْ يَتُبْ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ٥٠

“O jullie die geloven! laat de mensen geen (andere) mensen bespotten: wellicht zijn zij beter dan zij. En laat de vrouwen geen (andere) vrouwen (bespotten): wellicht zijn zij beter dan zij. En spreek geen kwaad over elkaar, en noem elkaar niet bij (kwetsende) bijnamen; kwaad is een slechte naam na het geloof. En wie zich niet afwendt, dezen zijn het die de onrechtvaardigen zijn.” – 49:11

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اجْتَنِبُوا كَثِيرًا مِمَّا قَالُوا لَا تَحْسَبُوا وَلَا يَحْتَبِ بِعَفْوَ أَيْحِبُّ أَحَدُكُمْ أَنْ يَأْكُلَ لَحْمَ أَخِيهِ مَيْتًا فَكَرِهْتُمُوهُ وَ اتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ تَوَّابٌ رَحِيمٌ ٥١

“O jullie die geloven! vermijd de meeste verdenkingen, want waarlijk, verdenking is in sommige gevallen een zonde. En bespied niet. En laat sommigen van u niet over anderen roddelen. Houdt een van u ervan het vlees van zijn dode broeder te eten? Maar u hebt er een gruwel van. En wees oppassend voor (uw plicht jegens) Allah. Waarlijk, Allah is Veelweerderend (tot genade), Barmhartig.” – 49:12

Daden die leiden tot de ontwikkeling van het collectieve karakter

Ik heb deze verzen voorgelezen uit de

tweede paragraaf van hoofdstuk *Al-Hujurāt* van de Heilige Koran. In deze verzen leidt Allah de Allerhoogste de moslimgemeenschap naar daden die kunnen leiden tot de ontwikkeling van hun karakter als gemeenschap. De Heilige Koran en de Heilige Profeet Mohammed (vrede en zegeningen van Allah zij met hem) bezitten het unieke kenmerk dat zij een alomvattende leidraad bieden die alle aspecten van de morele ontwikkeling van de mens omvat. De reikwijdte van deze leidraad strekt zich uit van het meest elementaire tot het hoogste niveau die nodig is voor de ontwikkeling van het menselijk karakter. Deze richtlijnen vinden we in de Heilige Koran en komen tot uiting in het voorbeeld van de Heilige Profeet Mohammed.

De verzen die ik heb voorgelezen, verwijzen naar menselijke gedragingen die voor ons misschienen niet zo belangrijk lijken.

“... Laat de mensen geen (andere) mensen bespotten: wellicht zijn zij beter dan zij. ... En spreek geen kwaad over elkaar, en noem elkaar niet bij (kwetsende) bijnamen. ...”

Toch vormen juist deze ogenschijnlijk onbeduidende tekortkomingen de maatstaf voor de morele hervorming van de moslimgemeenschap. Wat, zo kunnen wij ons afvragen, is het Goddelijke doel achter deze voorschriften van de Heilige Koran?

Bevordering van universele broederschap

Naar mijn inzicht bezit de Heilige Koran het karakteristieke kenmerk dat, zelfs wanneer er op het eerste gezicht geen verband lijkt te bestaan tussen twee hoofdstukken, een zorgvuldige beschouwing van de afsluitende verzen van het vorige hoofdstuk de onderlinge samenhang alsnog duidelijk maakt. Op dezelfde wijze geldt dat, wanneer het verband tussen twee paragrafen niet onmiddellijk zichtbaar is, men het laatste vers van de voorafgaande paragraaf goed moet beschouwen.

Het doel van de voorschriften in de verzen 49:11 en 49:12 wordt dan ook verduidelijkt door het vers dat eraan voorafgaat en het vers dat erop volgt, namelijk 49:10 en 49:13. Het

voorafgaande vers luidt:

“De gelovigen zijn slechts broeders; derhalve, breng verzoening teweeg tussen uw broeders en wees oppassend voor (uw plicht jegens) Allah, opdat u barmhartigheid betoond zal worden.” – 49:10

In dit vers (49:10), dat aan de paragraaf voorafgaat, wordt dus gesproken over verzoening binnen de geloofsgemeenschap. Het doel van de paragraaf die erna komt (49:11-12), is eveneens om dat streven te bevorderen door een broederschap tot stand te brengen waarin alle oorzaken van tweedracht volledig worden uitgebannen.

Uit het vers dat erna komt (49:13), kunnen we verder het doel van al deze richtlijnen afleiden.

“O mensen! waarlijk, Wij hebben u van een mannelijk en een vrouwelijk persoon geschapen, en u tot stammen en gezinnen gemaakt, opdat u elkaar zult kennen. De meest achtenswaardige van u bij Allah is degene onder u die het best zijn plichten vervult. Waarlijk, Allah is Wetend, Zich bewust.” – 49:13

Aan het begin van deze paragraaf worden de gelovigen expliciet aangesproken met de woorden: “O jullie die geloven” (49:11). In dit vers (49:13) worden daarentegen de woorden: “O mensen” gebruikt. Dit toont aan dat de Heilige Koran een universele broederschap tot stand wil brengen, gebaseerd op onderlinge genegenheid en liefde onder alle mensen.

Mededogen onder de mensheid.

Om mededogen onder de mensheid te bevorderen, bevat de Heilige Koran vele verboden waarvan de reden op het eerste gezicht niet helder lijkt. Zo is bijvoorbeeld woeker verboden voor moslims. Aangezien iedereen geld investeert om er winst uit te halen, rijst de vraag: waarom zou degene die geld uitleent geen winst mogen maken op het geld dat mensen investeren? Woeker is echter verboden omdat het leidt tot ondermijning van gevoelens van wederzijdse empathie in de samenleving.

Bij sommige mensen lijkt woeker geen merkbare negatieve invloed op hun gedrag te hebben. Dit komt doordat niet elke vorm van ongepast gedrag onmiddellijk desastreuze gevolgen met zich meebrengt. Toch laat zij onmiskenbaar een spoor van schade achter, ook al merkt men dat niet direct op. Om dit te begrijpen, moeten we kijken naar hoe slechte daden zich opstapelen. Je kunt bijvoorbeeld de afdruk op een geldbiljet niet zien als het door de hand van één persoon gaat. Maar als hetzelfde biljet door duizenden handen gaat, raakt het versleten en flets. Elke hand die het aanraakte, liet zijn spoor erop achter, en het totale effect wordt pas zichtbaar nadat het duizenden handen is gepasseerd. Zo is het ook met slechte daden: hun gevolgen zijn in het begin vaak nauwelijks merkbaar, maar wanneer zij zich opstapelen en hun grenzen overschrijden, treden hun schadelijke uitwerkingen naar buiten.

Wie beroepsmatige woekeraars observeert, merkt vaak dat dergelijke personen niet alleen liefde en mededogen voor anderen missen, maar zelfs terughoudend zijn om geld uit te geven aan hun eigen vrouwen en kinderen. Rijkdom is hen dierbaarder dan zelfs hun eigen leven, en deze begeerte kan leiden tot een staat van waanzin. Daarom zegt de Heilige Koran over zulk gedrag:

“Wie de duivel krankzinnig maakt (of ter aarde werpt) door zijn aanraking.” – 2:275

Met andere woorden, hun begeerte voor rijkdom tast zowel hun verstandelijke als hun spirituele vermogens aan.

Op dezelfde wijze verbiedt de Heilige Koran alcohol, gokken en zaken door loten beslissen voor moslims om de gemeenschapsbanden en mededogen binnen de samenleving te beschermen. Het zegt:

“De duivel wenst slechts vijandschap en haat in uw midden te doen rijzen door middel van bedwelmende middelen en kansspelen, en u af te keren van de gedachten aan Allah en van het gebed. Zult u dan ophouden?” – 5:91

Laten we nu terugkeren naar het

onderwerp van de verzen die ik aan het begin heb voorgelezen. Daaruit blijkt dat het bespotten van mensen, het bekritisieren van hen en hun kwetsende bijnamen geven gedragingen zijn die de banden van liefde, mededogen en broederschap onder de mensen kapot maken. Het resultaat is dat kwaadaardigheid, wrok en vijandschap in hun harten worden gekweekt.

Vervolgens wordt onze aandacht gevestigd op verdere tekortkomingen van het menselijk karakter, zoals beschreven in de volgende woorden:

“O jullie die geloven! vermijd de meeste verdenkingen, want waarlijk, verdenking is in sommige gevallen een zonde. En bespied niet. En laat sommigen van u niet over anderen roddelen. Houdt een van u ervan het vlees van zijn dode broeder te eten? Maar u hebt er een gruwel van. En wees oppassend voor (uw plicht jegens) Allah. Waarlijk, Allah is Veelweerder (tot genade), Barmhartig.” – 49:12

Zes verboden die het collectieve karakter bevorderen.

In de twee verzen worden moslims zes verboden opgelegd, die stuk voor stuk de banden van liefde en mededogen kunnen verbreken. Wanneer een gemeenschap of samenleving zich bezighoudt met het geven van bijnamen, roddelen, wantrouwen en het bespieden van elkaar, leidt dat onherroepelijk tot de teloorgang van wederzijdse liefde en mededogen. Omdat de Heilige Koran juist genegenheid en compassie wil bevorderen, verbiedt hij gedragingen die deze deugden uit de samenleving verdrijven. Deze overtredingen lijken misschien onbeduidend, maar net als een plantenzaadje kan de bron van het kwaad ook klein en nietig lijken. Het doel van de Heilige Koran is om schadelijke praktijken uit de samenleving te weren. Daarom negeert de Koran zelfs niet die tekortkomingen die nietig lijken, en ontwortelt hij het zaadje van het kwaad nog voordat het wordt geplant. Om een gemeenschap tot bloei te brengen, is het noodzakelijk om dergelijke gewoonten in te dammen en te voorkomen dat individuele leden hun energie en middelen verspillen.

De morele toestand van moslims is tegenwoordig zodanig, dat zij een aanzienlijk deel van hun kostbare tijd verspillen aan kwaadsprekerij, roddel en anderen kwetsende bijnamen geven. Wanneer enkele vrienden samenkomen, verdoen zij hun tijd met nutteloze roddels. Wordt hun gevraagd naar het verrichten van gebeden of het bestuderen van de Heilige Koran, dan luidt het excuus dat zij daar geen tijd voor hebben. Voor de dienst aan Allah hebben ze geen tijd, maar ze kunnen wel genoeg tijd vinden voor zulke frivole bezigheden!

De Heilige Koran en de Heilige Profeet hebben moslims uitdrukkelijk verboden te roddelen, fouten bij anderen te zoeken en elkaar beledigende namen te geven.

Het eerste voorschrift in deze verzen luidt: “Laat de mensen geen (andere) mensen bespotten (*yaskhar*).” Het Arabische woord *yaskhar* betekent iemand vernederen of belachelijk maken.

Het tweede voorschrift is: “En spreek niet kwaad (*talmizū*) over elkaar.” Het woord *lamz* verwijst naar het verdraaien van een goede daad door haar op een negatieve manier af te schilderen. We vinden dit gedrag verder beschreven en uitgelegd in een ander vers van de Heilige Koran:

“Degenen die de vrijwillige gevers van aalmoezen onder de gelovigen en hen die niet dan naar hun vermogen kunnen vinden beschimpen (*yalmazūna*), derhalve bespotten zij hen. Allah zal hun hun spotternij terugbetalen, en zij zullen een pijnlijke straf hebben.” – 9:79

Dit betekent dat zulke mensen zowel de vrijgevigen als de armen bespotten: de eersten omdat zij geven, de laatsten omdat zij slechts weinig kunnen bijdragen. Maar Allah zal hun spot vergelden met een passende bestraffing. Zo zijn er mensen die degenen die liefdadigheid verrichten beschuldigen van uiterlijk vertoon en hypocrisie, en stellen zij hun goede daad voor als iets verkeerd. En wanneer de armen geen bijdrage kunnen geven, maar slechts hun harde arbeid, spreken zij hen minachtend toe en

zeggen: "Ook zij willen bij de martelaren horen door slechts een druppel bloed aan hun vinger te tonen."

Het derde voorschrift luidt: "En noem elkaar niet bij (kwetsende) bijnamen." In de tijd van onwetendheid (d.i. vóór de islam) gaven de Arabieren elkaar bijnamen, maar ook bijnamen die beledigend en vernederend waren. Het doel hiervan was de ander te kleineren. Dergelijke gewoonten zaaien verdeeldheid binnen een gemeenschap, ondermijnen liefdevolle relaties en voeden haat en minachting. Daarom: lach anderen niet uit, bespot hen niet en geef hen geen kwetsende bijnamen. Al deze gedragingen zijn bedoeld om mensen te vernederen. Ik spoor jullie aan deze praktijken volledig uit de weg te gaan.

Deze drie voorschriften kenmerken zich doordat degene die ze zo'n gedrag toont de intentie heeft de ander te vernederen. De tweede soort handelingen die verboden zijn, zijn die waarbij weliswaar vernedering niet het doel is, maar die desalniettemin de onderlinge banden van liefde verbreken — vandaar dat ook deze verboden zijn.

De eerste hiervan is: "Vermijd de meeste verdenkingen." "Verdenking" betekent dat je een negatieve mening vormt over een ander en hem verdenkt van kwade bedoelingen of gedrag zonder enige reden.

Wanneer iemand bijvoorbeeld 's avonds ergens naartoe gaat, veronderstellen sommigen meteen dat hij alcohol gaat drinken of zich aan iets verkeerd zal bezondigen. Dergelijke ongefundeerde vermoedens behoren tot de zaken die vermeden moeten worden.

Het tweede verbod in deze categorie is: "En bespied (elkaar) niet." (49:12). Dit houdt in dat men niet doelbewust naar de fouten van anderen moet gaan zoeken, en dat men zich niet onnodig met andermans privé zaken moet bemoeien om zijn zwakheden of tekortkomingen bloot te leggen.

Het derde gebod is: "En laat sommigen van u niet over anderen roddelen." Dat wil zeggen:

wat voor slechte eigenschap of tekortkoming je broeder of zuster ook mag hebben, spreek er niet over wanneer hij of zij er zelf niet bij is.

De Heilige Koran vraagt dan aan ons: "Zou één van jullie graag het vlees van zijn dode broeder willen eten?" De gewoonte van roddelen wordt dus vergeleken met het eten van het vlees van iemands dode broeder, wat iets afschuwelijks is. Maar helaas! Mensen zouden geen kadaver willen eten, maar voelen aan de andere kant geen enkele morele belemmering om te roddelen. De tekortkoming of zwakte van een persoon wordt vergeleken met een kadaver, omdat hij zichzelf niet kan verdedigen. Zo wordt de ware aard van roddelen verduidelijkt door het spirituele te koppelen het fysieke.

Deze gedragingen lijken misschien onbeduidend, maar bij herhaling kunnen ze uiterst gevaarlijk worden. De kracht van een gemeenschap wordt verspild, en onderlinge haat groeit onder de mensen. Het gevolg van deze slechte gewoonten is, dat wanneer een dienaar van Allah opstaat om een taak te uit te voeren, er een vloed van beledigingen, hoon en kritiek over hem wordt uitgestort, in plaats van dat men hem bijstaat in zijn goede werk.

Verzet tegen de hervormer van deze tijd

Aanvankelijk ondervond de hervormer (*mujaddid*) van deze tijd, Hazrat Mirza Ghulam Ahmad, verzet van bepaalde mensen, die zeer rechtschapen en oprecht waren. Maar toen zij eenmaal zijn aanspraken begrepen, accepteerden zij hem zonder aarzeling. Het onderzoeken van een kwestie of je verzetten ertegen is dus op zichzelf niet zo erg. Maar wanneer je het aangrijpt als voorwendsel om gebreken en fouten bij iemand te zoeken, dan is dat wel zeer ernstig. Wanneer iemand daadwerkelijk een tekortkoming heeft, behoort men daar niet achter zijn rug om over te spreken. En wanneer die tekortkoming zelfs niet eens bestaat, dan is het verbod des te strenger.

Roddelen wordt vergeleken met het consumeren van het vlees van een dode broeder. Met andere woorden: bij roddelen maak je misbruik van zijn zwakke en kwetsbare toestand,

omdat hij niet in staat is zichzelf te verdedigen. Net zoals ieder mens een afkeer voelt hij het idee een kadaver te eten, zo moet men ook met dezelfde mate van afschuw hebben van roddelen.

Degenen die tegen ons gekant zijn, hebben er een gewoonte van gemaakt Hazrat Mirza Ghulam Ahmad te bespotten. De voornaamste aanvoerder van deze tegenstand is op dit moment maulvi Sana'ullah. Geen enkele van zijn lezingen is vrij van spot en hoon. Mogelijk is hij de woorden van de Heilige Koran vergeten: "Laat mensen andere mensen niet bespotten — wellicht zijn zij beter dan zij." Ook zijn toehoorders luisteren er met veel genoegen naar, zonder te beseffen dat zij daarmee in werkelijkheid tegen het woord van de Heilige Koran ingaan.

Zo gaat het nu eenmaal in deze wereld. Terwijl sommigen zich toewijden aan de taak die voor hen ligt, bewandelen anderen het pad van laster en kritiek. Toen Khawaja Kamal-ud-Din begon met de taak van het verspreiden van de Islam in het Westen, vormden enkele plaatselijke maulvi's een comité die slechts één doel had: in elke uithoek van de stad fouten in zijn werk opsporen en deze openbaar maken. Terwijl hij zich bezighield met de grote en nobele taak van het verkondigen van de religie, zagen deze geestelijken het als hun roeping om zijn werk te ondermijnen. Dergelijke activiteiten gaan aanvankelijk gepaard met veel enthousiasme om besluiten en resoluties aan te nemen, maar het uitvoeren ervan tot een goed einde blijkt vaak onmogelijk. In plaats van bij te dragen aan het nobele werk, beschouwen zij het als hun taak om te muggenziften.

Deze bezigheid van het zoeken naar fouten en het bekritisieren van wat iemand zegt, is niet prijzenswaardig. Daarom adviseer ik mijn vrienden: het is goed en zelfs noodzakelijk om iemand op een fout te wijzen wanneer hij die maakt — en ongeacht hoe bescheiden uw positie ook is, u mag zelfs uw meerderen op hun fouten attenderen. Dat is de plicht van ieder mens, zelfs van de geringsten onder u. Maar het is niet juist om uw tijd te besteden aan het doelbewust zoeken naar iemands gebreken en

een opsomming maken van zijn fouten.

Geen enkele taak in deze wereld kan vorderen tenzij die aan specifieke mensen wordt toevertrouwd. Het is de taak van de overigen om hen te helpen met hun financiële middelen of met andere door Allah geschonken vermogens en talenten. Zij die deze taken uitvoeren, kunnen fouten maken, en het is geenszins verkeerd hen daarop te wijzen, aangezien zij verplicht zijn om ernaar te luisteren en zichzelf te corrigeren. Het is zeker niet aan anderen om, in plaats van hen te helpen bij hun werk, fouten bij hen te gaan zoeken en van vitten en belasteren het tijdverdrijf van hun samenkomsten te maken. Ook moeten zij niet alles laten liggen en al hun tijd besteden aan het wroeten in de zaken van degenen die hun werk doen. Wat zullen de gevolgen van zulke gedragingen zijn? Degenen die werken zullen ontmoedigd raken en hun werk neerleggen. Laten wij ons verre houden van al deze praktijken en oprecht pogen het pad van de Islam te bewandelen, en het voorbeeld van de Heilige Profeet en zijn eerbiedwaardige metgezellen te volgen.

Overweeg de woorden van de eerste preek die Abu Bakr (moge Allah welbehagen in hem hebben) gaf toen hij tot kalief werd gekozen: "Help mij als ik juist handel. Corrigeer mij als ik verkeerd handel!" Voor iedere persoon aan wie een bepaalde taak is toevertrouwd, geldt: laat het hen weten als u tekortkomingen in hun uitvoering opmerkt. Dit betekent niet dat u al uw tijd moet besteden aan het bekritisieren en bespieden van hen; als zij hun fout niet corrigeren, kunt u achterdochtig jegens hen worden en het vertrouwen in hen volledig verliezen.

Na het overlijden van de Heilige Profeet begonnen alle stammen elkaar te bekritisieren, en ontstond er een diepe verdeeldheid. Het eerste wat Abu Bakr deed toen hij het kalifaat bekleedde, was het leger van Usamah naar de Syrische grens sturen. De Heilige Profeet had de expeditie bevolen voordat hij ziek werd. De Metgezellen benaderden de kalief met het verzoek zijn bevelen in te trekken. Zij voerden aan dat wanneer Medina geen bescherming van het

leger zou krijgen, de opstandelingen in de verleiding zouden kunnen komen om de hoofdstad aan te vallen en een einde te maken aan het kalifaat. "Wie ben ik om het leger tegen te houden dat de Profeet van Allah zelf heeft bevolen uit te rukken!", was het krachtige antwoord van de kalief. "Wat er ook moge gebeuren", zei hij, "Medina mag staan of vallen, het kalifaat mag leven of sterven, maar de woorden van de Profeet moeten worden vervuld." De Metgezellen luisterden naar zijn advies en trokken hun verzet in, ook al beschouwden ze zijn beslissing als een vergissing.

Ik wil jullie er dringend op wijzen dat het weliswaar gepast is om aan ander op een fout of tekortkoming te wijzen, maar dat het oprichten van comités voor dit doel en het tot onderwerp van roddels maken ervan leidt tot haat en kwaadaardigheid. Laat zulke praktijken achterwege om de banden van compassie en liefde onder elkaar te versterken.

Vertaal door Reza Ghafoerkhan
Gepubliceerd door IslamLab ([Contents](#))

Internationale Dag van de Vrede: een islamitisch-theologische beschouwing

Door: Riaz Ahmadali

Jaarlijks wordt op 21 september wereldwijd de Internationale Dag van de Vrede herdacht. Deze dag, die in 1981 door de Verenigde Naties werd ingesteld, onderstreept het normatieve beginsel dat vrede behoort uit te stijgen boven religieuze, etnische, politieke en maatschappelijke tegenstellingen. In 2001 bepaalde de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties bovendien unaniem dat deze dag tevens in het teken zou staan van geweldloosheid en een wereldwijd staakt-het-vuren.¹ Binnen dit kader dient vrede niet uitsluitend te worden verstaan als de afwezigheid van oorlog of fysiek geweld, maar

als een actieve, morele en maatschappelijke orde waarin respect, rechtvaardigheid, vergevingsgezindheid en wederzijdse verantwoordelijkheid centraal staan.

Vanuit islamitisch-theologisch perspectief is vrede geen perifere waarde, maar een constitutief onderdeel van het geloof. De islam leert dat werkelijke vrede haar oorsprong vindt in overgave aan Allah, de Almachtige, en in het ordenen van het menselijk leven overeenkomstig Zijn leiding. In die zin kan de islam worden begrepen als een religie van vrede: niet enkel omdat zij oproept tot het vermijden van gewapend conflict, maar omdat zij een omvattend model biedt voor vrede met de Schepper, vrede met de medemens en vrede in de eigen ziel. Deze drie dimensies zijn onderling verweven. De zoektocht naar Allah impliceert barmhartigheid jegens Zijn schepping, terwijl sociale vrede slechts duurzaam kan zijn wanneer zij wordt gedragen door innerlijke zuivering, gebed, berouw, oprechtheid en vertrouwen op Allah.

De Heilige Koran presenteert vrede zowel als een goddelijke gave als een ethische opdracht. Mekka wordt daarin voorgesteld als een veilige stad, waarin heiligheid, bescherming en vrede met elkaar verbonden zijn. In het gebed van Hazrat Ibrahim, vrede zij met hem, wordt Allah gevraagd deze stad tot een veilig oord te maken en haar bewoners van Zijn gunsten te voorzien. Tevens vermeldt de Koran dat wie het Huis van Allah binnengaat veiligheid geniet. Deze theologische notie van veiligheid krijgt historische concretisering in de verovering van Mekka. De Heilige Koran kondigde aan dat de Heilige Profeet Mohammed, vrede en zegeningen van Allah zij met hem, de Heilige Moskee in vrede en zonder vrees zou binnengaan. Toen dit moment zich voltrok, trad hij niet op als een wraakzuchtige overwinnaar, maar als de Boodschapper van Allah die vergeving, nederigheid en barmhartigheid belichaamde. Juist deze profetische ethiek van mildheid en

¹ Verenigde Naties, 'International Day of Peace', UN Observances; zie ook Algemene Vergadering, resolutie 55/282 (2001).

terughoudendheid had een transformerende werking op de gemeenschap en opende vele harten voor de islam.

De relatie tot de sociale omgeving vereist volgens de Koranische visie dat vijandschap niet wordt gecultiveerd, maar wordt beëindigd zodra daar een legitieme mogelijkheid toe bestaat. De Heilige Koran leert dat wanneer tegenstanders zich terugtrekken, de strijd staken en vrede aanbieden, deze vrede dient te worden aanvaard. Evenzo wordt de gelovige opgedragen tot vrede te neigen wanneer de tegenpartij daartoe neigt, onder gelijktijdig vertrouwen op Allah. Hierin ligt een fundamenteel religieus principe besloten: vrede is geen uitdrukking van zwakte, maar van geloofsgehoorzaamheid, morele beheersing en vertrouwen in goddelijke bescherming. Wanneer conflicten tussen gelovigen ontstaan, wordt hun gemeenschap opgedragen verzoening tot stand te brengen, omdat zij als broeders worden beschouwd. Zelfs in confrontatie met onwetendheid behoort de gelovige met waardigheid te reageren en vrede te zeggen. Het stichten van vrede krijgt daarmee het karakter van aanbidding, omdat de mens door verzoening te bevorderen handelt in overeenstemming met de wil van Allah.

Deze islamitische vredesethiek strekt zich eveneens uit tot de omgang met andersdenkenden. De Heilige Koran erkent dat rechtschapen personen uit verschillende religieuze gemeenschappen, waaronder joden, christenen en sabiërs, hun beloning bij hun Heer zullen ontvangen wanneer zij in Allah en de Laatste Dag geloven en goede daden verrichten. Daarnaast worden moslims opgedragen te geloven in alle profeten van Allah, zonder onderscheid te maken tussen hen: Hazrat Adam, Hazrat Nuh, Hazrat Ibrahim, Hazrat Musa, Hazrat Isa en de Heilige Profeet Mohammed, vrede zij met hen allen. De erkenning dat ieder volk leiding en waarschuwing heeft ontvangen, vormt een belangrijke grondslag voor religieuze verdraagzaamheid. Ware vrede kan derhalve niet samengaan met bespotting, denigrering of ontkenning van de religieuze waardigheid van anderen. De Koranische oproep tot gesprek met

wijsheid, goede aansporing en argumentatie op de beste wijze biedt een normatief kader waarin verschil van geloof en overtuiging binnen de grenzen van adab, respect en godsvrees wordt geplaatst.

Vrede met Allah veronderstelt erkenning van menselijke tekortkomingen en het zoeken naar goddelijke vergeving. De gezegende nacht van Lailatul Qadr wordt in de Heilige Koran beschreven als vrede tot aan de dageraad, hetgeen haar een bijzondere spirituele betekenis verleent. Zij vormt een gelegenheid tot toenadering tot Allah door middel van smeekbeden, berouw en hernieuwd vertrouwen, ofwel tawakkul, op Zijn barmhartigheid. Schuld, spijt en vrees kunnen de menselijke ziel verontrusten, maar binnen de islamitische leer blijft de weg naar vrede met Allah geopend voor degene die zijn fouten erkent, oprecht berouw toont, zich voorneemt het kwaad te vermijden en bereid is anderen te vergeven. De Heilige Koran benadrukt dat niemand hoeft te wanhopen aan de genade van Allah, omdat Hij de Meest Vergevingsgezinde en de Meest Barmhartige is voor wie zich waarachtig tot Hem wendt.

Vergeving functioneert binnen de islam niet uitsluitend als individuele spirituele deugd, maar ook als sociaal-ethisch mechanisme dat de gemeenschap tegen blijvende verdeeldheid beschermt. Het vasthouden aan wrok, boosheid of vergeldingsdrang ondermijnt zowel innerlijke rust als sociale cohesie. Door anderen te vergeven, zoals de mens zelf hoopt dat Allah zijn tekortkomingen vergeeft, wordt haat niet gereproduceerd maar doorbroken. Het leven van de Heilige Profeet Mohammed, vrede en zegeningen van Allah zij met hem, illustreert dat de hoogste morele overwinning dikwijls niet in bestraffing, maar in genade ligt. Vergeving hoeft daarbij niet steeds een expliciete verbale verklaring te zijn; zij kan beginnen als een innerlijke beslissing om een ander niet blijvend te reduceren tot één fout en om negatieve gevoelens los te laten omwille van Allah. De Heilige Koran herinnert eraan dat Allah veel goeds kan hebben geplaatst in datgene waarvoor de mens aanvankelijk afkeer voelt. Deze gedachte spoort aan tot

terughoudendheid in oordeelvorming en tot erkenning van de mogelijkheid dat Allah in mensen kwaliteiten heeft gelegd die het menselijk oordeel niet onmiddellijk waarneemt.

Innerlijke vrede ontstaat wanneer geloofsovertuiging, taal en handelen in morele overeenstemming worden gebracht. De menselijke ziel raakt verstoord wanneer het uitgesprokene afwijkt van wat in het hart leeft, of wanneer uiterlijke vroomheid niet wordt gedragen door innerlijke oprechtheid. De Heilige Koran waarschuwt nadrukkelijk tegen het zeggen van wat men zelf niet doet. Oprechtheid, of ikhlas, heeft daarom een integrerende functie: zij voorkomt dat de mens innerlijk verdeeld raakt tussen uiterlijke presentatie en werkelijke intentie. Wie zijn oordeel over anderen aan Allah overlaat, het hart zuivert van hoogmoed en negatieve vermoedens, en tracht te leven met taqwa, nadert de veiligheid en vrede die de Koran belooft aan degenen die hun geloof niet met onrechtvaardigheid vermengen.

Het eschatologische hoogtepunt van de Koranische vredesvoorstelling is het Paradijs, Darus-Salaam, het Huis van Vrede. Het wordt op verschillende plaatsen beschreven als een verblijf waarin de begroeting vrede is, waarin angst en verdriet zijn opgeheven en waarin de ziel in rust tot haar Heer terugkeert. Hoewel dergelijke verzen vaak in de context van overlijden worden geciteerd, hebben zij tevens een ethische betekenis voor het aardse leven. Zij roepen de gelovige op reeds in dit bestaan te streven naar een geestelijke toestand die met vrede overeenstemt. Het Paradijs kan daarom niet uitsluitend als toekomstige werkelijkheid worden beschouwd, maar ook als

een spirituele horizon die in dit leven gestalte krijgt door iman, salat, goede daden, oprechtheid, rechtvaardigheid en dienstbaarheid aan Gods schepping. De vreugde die voortvloeit uit moreel en religieus handelen vormt in deze zin een voorafbeelding van de vrede die in het Hiernamaals door Allah wordt voltooid.

Hieruit volgt dat vrede voor de gelovige geen louter maatschappelijk ideaal is, maar een religieuze opdracht die het gehele bestaan omvat. De mens behoort voortdurend te werken aan vrede met zichzelf, met zijn omgeving en bovenal met zijn Schepper. De ziel die dit leven verlaat, draagt haar geestelijke toestand met zich mee; wat in dit leven wordt gevormd door haat, wrok en onrecht, heeft consequenties voor de innerlijke gesteldheid waarmee de mens de overgang naar het volgende leven tegemoet treedt. Omgekeerd bereidt degene die vrede, vergeving, salat, berouw en oprechtheid zoekt, zich voor op een vredige ontmoeting met Allah. In dit verband sluit de boodschap van Hazrat Mirza Ghulam Ahmad, de Beloofde Messias en Mahdi en stichter van de Ahmadiyya Muslim Gemeenschap, nauw aan bij deze Koranische vredesethiek. In zijn "Boodschap van Vrede" uit 1908 riep hij op de kloof tussen hindoes en moslims te overbruggen door wederzijds respect voor religieuze waarden, profeten, geschriften en gevoeligheden.¹ Vrede verschijnt daarmee niet als een tijdelijk ideaal dat slechts op één herdenkingsdag wordt benadrukt, maar als een theologisch gefundeerde levenshouding: zij begint met overgave aan Allah, krijgt gestalte in barmhartigheid jegens mensen en vindt haar uiteindelijke voltooiing in de nabijheid van de Heer van alle werelden.

[\[Contents\]](#)

Ahmadiyya Anjuman Isha'at Islam Lahore

Opgericht in 1913 als de Woking Muslim Mission.

E-mail: editor.thelight@LACommunity.uk

Websites: www.aaiil.org/uk | www.ahmadiyya.org | www.virtualmosque.co.uk

¹ Hazrat Mirza Ghulam Ahmad, A Message of Peace

(Paigham-e-Sulh), voltooid op 25 mei 1908.

French

Les musulmans ont trahi l'islam : Anatomie d'une crise morale et politique

par **ABOU TIENE**

Cote d'Ivoire Tiéné

Depuis le début des années 2000, les musulmans subissent une attaque et une agression sans précédent. L'occident avec à leur tête les Etats-Unis et Israël, ont lancé une attaque de grandes envergures contre les pays musulmans et contre l'Islam.

En 2003, les États-Unis et leurs alliés attaquèrent l'Irak. Quelles étaient les raisons invoquées pour envahir l'Irak ? Les armes de destruction massive. Ils sont entrés dans le pays, ont plongé l'Irak dans la destruction, ont créé un terrain propice à la propagation du terrorisme international et, ensuite, ont déclaré : « Nos renseignements nous ont induits en erreur. » Imaginez dire qu'il s'agissait d'une erreur après avoir rasé un pays : il n'y avait aucune arme de destruction massive. Ils ont détruit tout un pays, semé le chaos dans toute une région sur la base d'un mensonge.

Le Saint Coran nous dit :

« Entraidez-vous dans l'accomplissement des bonnes œuvres et de la piété et ne vous entraidez pas dans le péché et la transgression. » — Sourate Al-Ma'idah (5:2)

Aucun pays arabo musulman n'a levé le petit doigt pour aider l'Irak durant cette attaque lâche et honteuse. Certains de ces pays musulmans ont même servi de base arrière aux États-Unis pour lancer leur agression. Mais le plus grave dans tout ça, quand le mensonge des armes de destruction massive a été révélé, aucun pays arabes n'a demandé des comptes aux USA, aucune sanction n'a été prise contre ce pays. Au contraire, ces pays arabes ont continué à entretenir des bonnes relations avec les USA

en signant des contrats mirobolants. Ils ont détruit la région, favorisé la propagation du terrorisme, gâter le nom de l'Islam et des musulmans dans le monde, et ils s'en sont sortis indemnes. Des groupes terroristes comme daech ont profité de ce chaos pour émerger avec l'aide de ces mêmes puissances occidentales.

Ces ennemis de l'Islam ont investi des milliards dans les médias juste pour salir le nom des musulmans.

« Les croyants ne sont que des frères. Établissez la concorde entre vos frères et craignez Allah, afin qu'on vous fasse miséricorde. » — Sourate Al-Hujurat (49:10)

L'Islam enseigne que la communauté des croyants forme un seul corps : si un membre souffre, c'est l'ensemble de l'organisme qui ressent la douleur. C'est sur ce principe de solidarité, de justice et de refus de l'oppression que s'est fondée l'éthique musulmane. Pourtant, le spectacle offert aujourd'hui par le monde musulman révèle un gouffre saisissant entre ces préceptes cardinaux et la réalité géopolitique. Face aux crises humanitaires majeures, la désunion et la passivité prévalent. Ce constat pose une vérité dérangeante mais inévitable : les musulmans, et plus particulièrement leurs dirigeants, ont trahi l'islam et l'esprit de leur propre foi.

Le triomphe des nationalismes sur l'unité de la Ummah

L'idéal d'une communauté unie (Ummah) s'est effacé au profit d'États-Nations guidés par des intérêts strictement individualistes. La carte du monde musulman est désormais dessinée par des rivalités géopolitiques féroces et des fractures confessionnelles instrumentalisées. Plutôt que de bâtir des alliances fondées sur la coopération et la défense commune des droits, les puissances régionales s'affrontent par procuration ou se livrent à des luttes d'influence hégémoniques. Ce repli nationaliste a neutralisé toute possibilité d'action collective efficace, réduisant la voix des pays musulmans à un murmure inaudible sur la scène internationale.

Le Prophète ﷺ a dit : « L'image des croyants dans leur affection, leur miséricorde et leur compassion mutuelle est semblable à celle d'un seul corps : lorsqu'un membre souffre, c'est tout le corps qui répond par l'insomnie et la fièvre. » Rapporté par Al-Bukhari et Muslim

Au temps du Prophète Muhammad (paix et bénédiction d'Allah sur lui), l'esprit nationaliste n'existait pas. Tous les musulmans étaient des frères. Il était toujours prêt à secourir des musulmans en danger. Aujourd'hui malheureusement c'est chacun pour soi dieu pour tous.

La Palestine et le drame de l'inaction

Depuis le 7 octobre 2023, la bande de Gaza est le théâtre d'une violence inouïe, que de nombreuses voix, y compris au sein des Nations unies, qualifient de génocide. Une attaque du Hamas a été suivie d'une réponse militaire israélienne d'une intensité dévastatrice. Israël a eu le prétexte parfait pour mettre à exécution son plan diabolique de destruction de Gaza et de colonisation de toute la Palestine.

En près de trois ans, plus des centaines de milliers de Palestiniens ont péri, dont une écrasante majorité de femmes et d'enfants – plus de 20 000 enfants parmi les morts. La bande de Gaza est à terre : plus de 90 % de ses infrastructures sont détruites, et près de 2 million de personnes, soit la quasi-totalité de la population, vivent déplacées dans des conditions d'extrême précarité.

Les rapports d'enquête internationaux accablent Israël, concluant à des actes de génocide : destruction du système de santé, privation de nourriture et d'eau ayant conduit à la famine, ou encore ciblage délibéré des enfants, perçu comme une atteinte à la capacité même du peuple palestinien à exister. Malgré un cessez-le-feu en octobre 2025, la situation humanitaire reste catastrophique et la violence persiste, laissant planer l'ombre de crimes de guerre et d'une impunité internationale. Dans le même temps, Israël s'est même permis d'agresser la Syrie, le Liban et l'Iran en toute impunité sans aucune réaction du monde arabe.

Le Prophète ﷺ a dit : « Allah vient en aide à Son serviteur tant que celui-ci vient en aide à son frère. » Rapporté par Muslim

La cause palestinienne est le symbole le plus éclatant de cette défaillance. Alors que la population subit des destructions matérielles et humaines sans précédent, la réponse des régimes arabes et musulmans reste bloquée au stade des condamnations verbales et des sommets d'urgence sans lendemain. L'élan historique de solidarité a fait place à un pragmatisme cynique : la recherche de normalisations diplomatiques et économiques avec Israël s'est poursuivie, reléguant la question des droits fondamentaux des Palestiniens au second plan. Cette rupture entre le discours officiel et les actes concrets apparaît aux yeux de beaucoup comme l'abandon d'un devoir moral et religieux fondamental.

Alignement stratégique et perte de souveraineté

Cette passivité s'explique en grande partie par une soumission profonde aux intérêts stratégiques des puissances occidentales, en premier lieu des États-Unis. Pour garantir la sécurité de leurs régimes et maintenir leurs privilèges économiques, de nombreuses élites gouvernantes ont fait le choix de l'alignement sur Washington.

« Et quiconque prend le Diable pour allié au lieu d'Allah sera, certes, voué à une perte évidente. » Sourate An-Nisa (Les Femmes) — 4:119

En confiant leur sécurité extérieure à une puissance dont les priorités géopolitiques divergent souvent des intérêts des populations locales, ces États ont abandonné leur souveraineté politique. La dépendance militaire et financière est devenue un frein absolu à toute initiative autonome en faveur des peuples opprimés.

Pendant que Gaza brûle sous les bombes et que les corps des enfants palestiniens jonchent les décombres, les dirigeants arabes, ces

gardiens silencieux du statu quo, regardent ailleurs. Leurs communiqués lénifiants et leurs condamnations rituelles ne pèsent pas lourd face aux tonnes d'explosifs déversées quotidiennement sur un peuple qu'ils prétendent frère. L'Arabie saoudite normalise tranquillement ses relations avec Israël, les Émirats prospèrent grâce à leurs accords d'Abraham, l'Égypte verrouille hermétiquement le passage de Rafah par peur d'une vague de réfugiés, la Jordanie confine les manifestations dans ses frontières, et le reste de la Ligue arabe se réfugie dans une neutralité complice. Pas de pétrole comme arme, pas de rupture diplomatique, pas de suspension des accords de libre-échange, pas de menace militaire crédible. Rien qu'une lâcheté stratégique, déguisée en réalisme, qui trahit une vérité brutale : les régimes arabes craignent plus les Etats-Unis, qu'ils ne craignent les bombes israéliennes sur Gaza. Ils craignent l'homme plus que Allah le Tout Puissant. Ils laissent les Palestiniens mourir seuls, sacrifiés sur l'autel de leurs intérêts géopolitiques et de leur survie dynastique. Le silence des palais face au génocide est assourdissant, et l'histoire retiendra que, lorsque la cause palestinienne a eu le plus besoin d'épées, elle n'a reçu que des langues de bois et des portes closes.

La crise éthique et le devoir de réveil

Au-delà des calculs cyniques des gouvernants, la crise est aussi sociétale et éthique. Dans de nombreuses sociétés, la pratique religieuse s'est parfois réduite à une observance rituelle individuelle, déconnectée de l'engagement politique et social pour la justice. Parallèlement, l'appareil religieux officiel est fréquemment instrumentalisé par le pouvoir pour justifier la résignation et étouffer la contestation.

« Les croyants ne sont que des frères. Établissez la concorde entre vos frères et craignez Allah, afin qu'on vous fasse miséricorde. » Sourate Al-Hujurat (49:10)

La « trahison » de l'islam ne réside pas dans le texte ou les valeurs de cette foi, mais dans l'incapacité collective à les incarner face à l'épreuve. Pour sortir de cette faillite morale, le monde musulman ne pourra faire l'économie d'une prise de conscience profonde : celle qui remet la justice, l'autonomie politique et la dignité humaine au centre de ses priorités.

Nous, musulmans, gagnerions pleinement à incarner la fraternité et la solidarité au quotidien, car c'est en renforçant nos liens d'entraide que nous révélerons la véritable essence de notre foi et bâtirons une communauté plus forte et unie.

Le Prophète ﷺ a dit : « Le croyant par rapport au croyant est comme un édifice dont les éléments se soutiennent les uns les autres » (et il croisa ses doigts). Rapporté par Al-Bukhari et Muslim

Qu'Allah Le Tout-Puissant vienne en aide au peuple palestinien, et qu'Il vienne en aide à tous les musulmans opprimés dans le monde.

(Back to Contents)

Il est du devoir de tout musulman ahmadi de la branche de Lahore d'accroître le nombre de membres et les ressources financières de l'Ahmadiyya Anjuman Ishaat Islam.

Ahmadiyya Anjuman Isha'at Islam Lahore

Créée en 1913 sous le nom de Mission musulmane de Woking.

E-mail: editor.thelight@LACommunity.uk

Sites Web : www.aaail.org/uk | www.ahmadiyya.org | www.virtualmosque.co.uk

Italian

Street Imam™**By Luca del Negro**

Street Imam™ : che cosa significa?

Nella personale interpretazione e uso del termine, non ha un significato si possa voler comprendere attraverso questo titolo sia un movimento, una corrente, oppure una setta personale e rivoluzionaria: giammai! Il “marchio registrato” -inoltre- serve quasi come sana provocazione o meglio stimolo per un’interesse, una interrogazione affinché si apra un confronto attivo di carattere umanista tra persone di buona volontà, tra esseri umani che insistono ad avere Fede.

Ridurre a poche righe un argomento del genere, tema che dovrebbe come deve ritornare -secondo me- in prima linea, è una sfida e non cimento già perso in partenza.

Tra ordodossia, ortoprassi e ortoproiesi, l’Islam risulta sempre costretto quando è l’Occidente che ne ricerca catalogazione a forza: l’unico “dogma” se proprio volessimo trovarlo -per non scansare l’alto pensiero occidentale- nell’Islam è la SHAHADA. (L’Islam è la Religione del giusto mezzo.)

Il credente si dovrebbe mantenere immune da tutto ciò che travalica i limiti, soprattutto quelli imposti dalla cambiante Legge (dell’Uomo) laddove la fedeltà al Messaggio di Allah, emerge ortopraticamente al di sopra di tutti gli altri gruppi sociali umani. (Per salvarsi, è necessario agire oltre a credere, praticare gli atti del culto e compiere opere buone). La Ummah, sempre più in movimento e quasi attratta verso i lidi Occidentali, troppo spesso asseconda il pensiero illuminato degli statisti e dei politici di formazione secolarista? (Libero Stato in libera Chiesa...) Questa è la domanda che rivolgo con rispetto delle risposte che non vorrò e potrò leggere, quelle che sento abbozzare al compromesso del “mutuo da pagare” (ribā?) e per un altro esempio a quelle che potremmo un tempo utilizzare per giustificare La Religione di Maometto (PsdL) con la rassegnazione, la sopportazione ad oltranza secondo una linea evangelica -ahinoi- già cattolica.

Il sincretismo generico, la “filosofia accettabile”, -per concludere- negli ambienti di politica e cultura internazionale ripete che “la conoscenza

reciproca” porta alla “mutua intesa”:

che cosa significa dal punto di vista musulmano (ricettore dell’Islam), capitalismo e democrazia über alles?

Per tanto: quali saranno le conseguenze nell’evidenza islamica che “lo spazio per Dio” non sarà mai “una concessione” che lo Stato “democratico” concede ai fedeli?

Il tema resta aperto e importante e, con una vena di autocritica, ricordando che il pensiero occidentale è arrivato ormai a sostenere e proporre “famiglie transgender”, “utero in affitto” e testi scolastici per le scuole pubbliche sui generis, mi domando come si pone l’ambiente islamico (parte occidentale) di fronte a queste epocali trasformazioni.

Ecco che Street Imam™ potrebbe essere un distinguo, una specie di “pseudo-modello individuale” da voler intercettare, nel sommo adempimento della propria vita che Dio ci ha consegnato per questa Terra.

Cosa esattamente si propone lo Street Imam™?

Come e dove opera lo Street Imam™? Queste sono le prime domande che andrebbero certamente prese in considerazione e impossibilitato al momento di ospitarne altre, mi preme di precisare quanto segue:

le persone agiate hanno molti mezzi a disposizione; oltre l’elemosina (*Zakāt*) non devono disdegnare di sostenere le difficoltà del prossimo. Chi ha ricevuto il dono di insegnare, di sostenere comizi e discussioni nonché prediche (*Khuṭba*) può dedicare un’attenzione particolare all’Umano che per qualche ragione -giusta o non giusta- non orbita nelle sue cerchie? **L’umiltà e l’empatia sono carezze che possiamo regalare nel nome di Allah e, vengono immediatamente prima del proselitismo, attività benemerita che non fabbisogna di mediazione. Il riparo delle mura domestiche (e della Moschea) è momentaneo: è sulla strada che viviamo tutti, è lì che l’ambiente va’ preservato, è lì dove lo sconosciuto, il viandante, l’animale e la vegetazione -opere di Dio- dispiegano lo svelamento della relazione tra la Creazione e la nostra anima, *Inch’Allah* svelata questa completamente l’Ultimo Giorno.** [Wallah ‘aelam] ([Contents](#))

Street Imam™

Street Imam TM - what does it mean? In the personal interpretation and use of the term, it has no meaning. One might want to understand through this title whether it is a movement, a current, or a personal and revolutionary sect: never! The "registered trademark" - moreover - serves almost as a healthy provocation or rather a stimulus for an interest, a question to open an active humanist confrontation between people of good will, between human beings who insist on having faith.

Reducing a topic like this to a few lines, a topic that should return to the forefront - in my opinion - is a challenge and not a challenge already lost from the start.

Between orthodoxy, orthopraxy and orthoproiesis, Islam is always forced when it is the West that searches for its forced cataloguing: the only "dogma", if we really wanted to find it - so as not to avoid high Western thought - in Islam is SHAHADA. (Islam is the Religion of the Right Means.)

The believer should keep himself immune from anything that goes beyond limits, especially those imposed by the changing Law (of Man), where faithfulness to the Message of Allah emerges orthopractically above all other human social groups. (To save oneself, one must act in addition to believing, practising the acts of worship, and doing good works.) Is the Ummah, increasingly on the move and almost drawn to the Western shores, too often pandering to the enlightened thinking of secularist statesmen and politicians? (Free State in free Church...) This is the question I ask with respect for the answers I will not want and will not be able to read, the ones I hear sketched out to the compromise of the "mortgage to be paid" (ribā?) and for another example to those we might once use to justify The Religion of Muhammad (PsdL) with resignation, endurance to the bitter end according to an evangelical - ahinoi-already Catholic line.

Generic syncretism, "acceptable philosophy", - to conclude - in international political and cultural circles repeats that "mutual knowledge" leads to "mutual understanding": what does it mean, from the Muslim (recipient of Islam) point of view, that capitalism and democracy are über alles?

For so much: what will be the consequences in the Islamic evidence that "space for God" will never be "a concession" that the "democratic" state grants to the faithful? The topic remains open and important and, with a vein of self-criticism, recalling that Western thought has now come to support and propose "transgender families", "surrogate wombs" and textbooks for public schools sui generis, I wonder how the Islamic environment (Western part) presents itself in the face of these epochal transformations.

Here, Street Imam TM could be a distinction, a kind of "individual pseudo-model" to be intercepted, in the supreme fulfilment of one's life that God has given us for this Earth.

What exactly is the Street Imam TM offering? How and where does the Street Imam TM operate?

These are the first questions that should be considered and addressed when hosting others. I want to clarify the following:

Wealthy people have many means at their disposal; beyond alms (Zakāt), they must not disdain supporting the difficulties of their neighbour. Can anyone who has received the gift of teaching, of holding rallies and discussions as well as sermons (Khuṭba) devote particular attention to the Human who for some reason - right or wrong - does not orbit in his circles? Humility and empathy are caresses that we can bestow in the name of Allah, and they come immediately before proselytism, meritorious activity that does not require mediation. The shelter of the home walls (and of the Mosque) is temporary: it is on the road that we all live; it is there that the environment goes on, preserved; it is there where the unknown, the traveler, the animal and the vegetation - works of God - unfold the unveiling of the relationship between Creation and our soul, Inch'Allah completely unveiled this on the Last Day. [Wallah 'aelam]

Lucaa del Negro, revised (ITA+ENG) excerpt from:
Mā shā' Allāh (XXI century schizoid man)
(<https://autorenegro.org/>)

PLEASE, DONATE AND SUPPORT HERE:
<https://gofund.me/3d7e2c50>
OR HERE: www.paypal.com/paypalme/LUCAAautore
TRANSLATORS WANTED!!!! ([Contents](#))

Spanish

EL PENSAMIENTO CRÍTICO EN EL ISLAM

**Razón, evidencia, discernimiento y
liberación de la imitación ciega**

Por Ubaldo Pino

Hablar de ****pensamiento crítico en el Islam**** puede parecer, para algunos, una contradicción. Se suele asociar la religión con la aceptación de dogmas y el pensamiento crítico con la duda, la investigación y la revisión de las propias creencias.

Pero esa oposición resulta demasiado simplista.

Si examinamos el Sagrado Qurán, encontramos una insistente invitación a observar, razonar, verificar, reflexionar y no afirmar aquello de lo que no se posee conocimiento. El creyente no es presentado simplemente como alguien que repite; es presentado como alguien que ****escucha, discierne, comprende y busca la verdad****.

El pensamiento crítico, desde esta perspectiva, no tiene necesariamente como objetivo destruir la fe. Puede convertirse precisamente en una herramienta para ****purificarla de la superstición, del fanatismo, de la manipulación y de la ignorancia****.

1. El Qurán contra la afirmación sin conocimiento

Uno de los principios más contundentes aparece en ****Sura Al-Isra 17:36****:

«Y no sigas aquello de lo cual no tienes conocimiento. Ciertamente, el oído, la vista y el corazón, de todo ello se pedirá cuenta.»

La traducción de Hazrat Maulana Muhammad Ali conserva igualmente esta idea: no

debemos seguir aquello sobre lo cual carecemos de conocimiento. ([corpus.quran.com][1])

Aquí encontramos algo extraordinariamente cercano a una regla fundamental del pensamiento crítico:

****no convertir una afirmación en conocimiento simplemente porque alguien la pronunció.****

La información debe ser examinada.

La percepción debe ser examinada.

La interpretación debe ser examinada.

Y también debemos examinar nuestras propias conclusiones.

Esto adquiere una importancia enorme en nuestra época, cuando las redes sociales permiten que una afirmación falsa alcance millones de personas antes de que alguien haya tenido tiempo de comprobarla.

2. Verificar antes de creer

El Qurán establece un principio todavía más explícito en ****Al-Hujurat 49:6****:

«¡Oh, creyentes! Si un malvado os trae una noticia, verificadla, no sea que perjudiquéis a un pueblo por ignorancia y luego os arrepintáis de lo que habéis hecho.»

([Quran.com][2])

La palabra coránica relacionada con esta instrucción es ****fatabayyanū****: examinar, comprobar, aclarar.

La enseñanza es extraordinariamente actual.

Antes de compartir:

- * una acusación,
- * una noticia,
- * una supuesta revelación,
- * una conspiración,
- * un milagro,
- * una denuncia,

* una afirmación científica,
* una interpretación religiosa,

debemos preguntar:

****¿Cuál es la evidencia?***

****¿Cuál es la fuente?***

****¿Quién lo afirma?***

****¿Cómo lo sabemos?***

****¿Existen otras explicaciones?***

Ese procedimiento no constituye una negación de la fe.

Constituye una defensa contra la ****ignorancia que se disfraza de certeza***.

3. El Qurán cuestiona la imitación ciega

Uno de los textos más interesantes para una reflexión sobre pensamiento crítico aparece en ****Al-Baqarah 2:170***.

Cuando se les dice que sigan lo que Dios ha revelado, algunos responden:

«No; seguiremos aquello en lo que encontramos a nuestros antepasados.»

Y el Qurán pregunta, en esencia, si continuarían haciéndolo aunque sus antepasados no hubieran comprendido ni recibido guía. ([Quran.com][3])

El problema aquí no es respetar a los antepasados.

El problema es convertir la tradición en ****prueba de verdad***.

Una idea no se vuelve verdadera porque sea antigua.

Una creencia no se vuelve verdadera porque millones la sostengan.

Una doctrina no se vuelve verdadera porque la haya enseñado una autoridad.

Una afirmación tampoco se vuelve falsa simplemente porque sea nueva.

El criterio debe ser la ****verdad***, no la antigüedad, la popularidad o el prestigio de quien habla.

Este principio es especialmente importante en sociedades religiosas, porque el respeto a la tradición puede transformarse fácilmente en ****imitación acrítica***.

4. «Escuchan» y después eligen lo mejor

Existe otro versículo particularmente significativo:

Sura Az-Zumar 39:18

«Aquellos que escuchan lo que se dice y siguen lo mejor de ello; esos son quienes Allah ha guiado y esos son los dotados de entendimiento.»

([Quran.com][4])

La secuencia es extraordinaria:

****escuchar → comparar → discernir → elegir.***

No dice simplemente:

****escuchar → obedecer.***

El creyente descrito aquí escucha diferentes palabras y posteriormente sigue ****lo mejor de ellas***.

Esto implica discernimiento.

Implica comparación.

Implica evaluación.

Implica la posibilidad de que una persona encuentre verdad o sabiduría incluso fuera de su propio círculo intelectual.

Por eso, el pensamiento crítico islámico no debería consistir en construir una fortaleza mental donde solamente puedan entrar las ideas previamente aprobadas.

Debe consistir en desarrollar una inteligencia capaz de **escuchar sin someterse automáticamente a lo escuchado**.

5. El Qurán invita a pensar profundamente sobre el propio texto

En **Sad 38:29**, el Qurán dice:

«Este es un Libro bendito que te hemos revelado para que mediten profundamente sobre sus signos y para que los dotados de entendimiento reflexionen.»

[[Quran.com]][5]

La palabra relacionada con «meditar profundamente» es **tadabbur**.

No se trata simplemente de leer.

Se trata de penetrar en el significado.

Reflexionar.

Relacionar.

Comprender.

Preguntar.

Esto significa que una relación madura con el Qurán no debería reducirse a la repetición mecánica de palabras.

La lectura religiosa puede ser también una **experiencia intelectual**.

El creyente puede preguntarse:

**¿Qué significa este versículo?*

**¿Cuál es su contexto?*

**¿Qué problema humano está

abordando?*

**¿Qué interpretación es compatible con el conjunto del Qurán?*

**¿Estoy leyendo el texto o simplemente repitiendo lo que alguien dijo sobre el texto?*

6. El pensamiento crítico no significa negar la revelación

Aquí aparece una cuestión fundamental.

Pensar críticamente no significa convertir la razón humana en una especie de dios.

Tampoco significa afirmar:

«Solo aceptaré aquello que puedo comprender completamente.»

La razón tiene límites.

Y precisamente aquí resulta interesante la perspectiva de **Mirza Ghulam Ahmad**.

En *The Philosophy of the Teachings of Islam*, sostiene que el conocimiento religioso puede apoyarse en la razón y la inferencia, y utiliza el propio Qurán para mostrar la importancia de la capacidad racional. Al comentar **Al-Mulk 67:10**, destaca la confesión de quienes lamentan no haber escuchado ni utilizado su razón.

La idea central puede expresarse así:

la razón no es enemiga de la fe; es uno de los instrumentos mediante los cuales el ser humano busca comprender la verdad.

Pero la razón tampoco debe convertirse en arrogancia intelectual.

Mirza Ghulam Ahmad insiste en que la razón humana tiene límites y que no todo conocimiento espiritual puede reducirse a la mera especulación racional.

Esta distinción es importante.

El pensamiento crítico no dice:

****«Solo existe aquello que puedo demostrar inmediatamente.»****

Dice:

****«Debo distinguir cuidadosamente entre lo que sé, lo que infiero, lo que creo y lo que simplemente imagino.»****

7. Hazrat Mirza Ghulam Ahmad: la razón como instrumento contra el error

En **Malfuzat**, Hazrat Mirza Ghulam Ahmad presenta la razón como una capacidad que ayuda al ser humano a aproximarse a la verdad y a apartarse de dudas infundadas y conjeturas sin fundamento. También relaciona el uso del intelecto con la categoría coránica de ***ulu'l-albab***, las personas dotadas de entendimiento. ([Revisión de Religiones][6])

Hay aquí una idea que merece ser recuperada en nuestro tiempo:

La fe no debería necesitar la ignorancia para sobrevivir.

Si una determinada interpretación religiosa solamente puede mantenerse prohibiendo preguntas, censurando dudas y rechazando toda evidencia contraria, entonces quizá el problema no esté en la pregunta.

Quizá esté en la fragilidad de la interpretación.

La fe intelectualmente madura no teme a la investigación.

8. Hazrat Maulana Muhammad Ali: Islam, razón y conocimiento

Esta orientación fue desarrollada de manera particularmente explícita por ***Hazrat Maulana Muhammad Ali***, quien en **The Religion of Islam** dedica atención al valor de la razón en la religión islámica.

Su planteamiento es que el razonamiento y el ejercicio del juicio tienen una función importante tanto en cuestiones teológicas como jurídicas, y señala que el Qurán está lleno de exhortaciones a reflexionar, comprender y utilizar el intelecto. ([Doksi][7])

En otro contexto, la tradición intelectual de Hazrat Maulana Muhammad Ali describe el método islámico como una combinación de experiencia, observación, razón e intuición, y relaciona la reflexión sobre la creación con la investigación sistemática. ([Alahmadiyya][8])

Esto resulta especialmente interesante para una concepción contemporánea del pensamiento crítico:

****observar → recoger información → analizar → razonar → formular conclusiones.****

No es muy diferente, en su estructura básica, del espíritu de una investigación intelectual rigurosa.

9. El Profeta Muhammad y el peligro de la ignorancia

El Profeta Muhammad ﷺ también advirtió sobre una situación que parece sorprendentemente contemporánea.

En ***Sahih Muslim 2673a***, se transmite que el conocimiento no desaparece simplemente porque desaparezcan los libros, sino que Dios hace desaparecer a los conocedores; entonces las personas toman como líderes a ignorantes que emiten opiniones religiosas sin conocimiento, extraviándose y extraviando a otros. ([Sunnah.com][9])

La advertencia es profunda.

Una sociedad puede tener:

* muchísima información,

* miles de predicadores,

* millones de publicaciones,

* millones de seguidores,

y, sin embargo, padecer una enorme ****ignorancia****.

Información no es conocimiento.

Popularidad no es autoridad intelectual.

Seguridad al hablar no es competencia.

Y tener seguidores no demuestra tener razón.

10. «La sabiduría es la propiedad perdida del creyente»

Existe además una conocida narración atribuida al Profeta Muhammad ﷺ:

«La palabra sabia es la propiedad perdida del creyente; dondequiera que la encuentre, él tiene más derecho a ella.»

Se registra en ****Jami' al-Tirmidhi 2687**** y ****Sunan Ibn Majah 4169****, aunque debe hacerse una precisión importante: especialistas en hadiz han señalado que al-Tirmidhi la clasificó como ****gharīb/ débil****, por lo que no debería presentarse como un hadiz de autenticidad indiscutible. ([IslamQA][10])

Precisamente por eso, este ejemplo es útil para el pensamiento crítico islámico.

****Incluso una frase muy hermosa debe ser sometida a crítica documental.****

No basta con que una cita sea popular.

No basta con que aparezca atribuida al Profeta en miles de páginas.

Hay que investigar su ****isnad****, sus fuentes y su clasificación.

La actitud crítica comienza incluso cuando examinamos las afirmaciones que coinciden con aquello que queremos creer.

11. La gran prueba: cuestionar nuestras propias certezas

Aquí aparece uno de los mayores desafíos del pensamiento crítico religioso.

Es relativamente fácil cuestionar las creencias de los demás.

Lo verdaderamente difícil es cuestionar ****nuestras propias creencias****.

El fanático pregunta:

«¿Cómo puedo demostrar que yo tengo razón?»

El pensador crítico pregunta:

«¿Qué evidencia podría demostrarme que estoy equivocado?»

Esta segunda pregunta constituye una auténtica revolución intelectual.

Porque obliga al individuo a salir del círculo cerrado de la confirmación.

En términos contemporáneos, significa combatir el ****sesgo de confirmación****: nuestra tendencia a buscar información que confirme lo que ya creemos y rechazar aquello que nos incomoda.

El Qurán, al ordenar verificar las noticias y evitar seguir aquello de lo que no tenemos conocimiento, ofrece principios que pueden utilizarse para combatir precisamente esa tendencia. ([Quran.com][2])

12. Pensamiento crítico contra superstición y manipulación religiosa

El Islam histórico no surgió en un vacío intelectual.

El Qurán combatió numerosas formas de superstición, idolatría y atribución de poderes falsos.

Por eso resulta problemático utilizar el nombre del Islam para promover:

- * astrología presentada como ciencia;
- * curaciones milagrosas sin evidencia;
- * amuletos como garantías sobrenaturales;
- * supuestos poderes psíquicos;
- * teorías conspirativas sin pruebas;
- * falsos milagros;
- * líderes que exigen obediencia absoluta;
- * afirmaciones religiosas imposibles de cuestionar;
- * manipulación emocional basada en miedo.

Una espiritualidad que exige apagar la inteligencia para funcionar corre el riesgo de transformarse en **superstición**.

Y una comunidad que exige obediencia absoluta a una persona corre el riesgo de transformarse en un sistema de **manipulación ideológica**.

13. Pensamiento crítico y libertad interior

El verdadero enemigo del pensamiento crítico no es solamente la ignorancia.

Es la **certeza sin examen**.

Una persona puede conocer miles de datos y continuar siendo intelectualmente esclava.

Puede memorizar libros y no saber pensar.

Puede repetir versículos y no comprenderlos.

Puede citar hadices y jamás haber investigado su autenticidad.

Puede seguir a un gran predicador y no preguntarse nunca si sus interpretaciones son correctas.

Por eso la verdadera libertad intelectual consiste en desarrollar la capacidad de preguntar:

¿Es verdad?

¿Cómo lo sabemos?

¿Cuál es la evidencia?

¿Qué dicen las fuentes originales?

¿Existen interpretaciones alternativas?

¿Estoy confundiendo fe con certeza psicológica?

¿Estoy siguiendo la verdad o defendiendo mi identidad?

14. Islam y pensamiento crítico: una síntesis

Podemos resumir los principios anteriores en siete movimientos intelectuales:

1. ESCUCHAR

No rechazar una idea simplemente porque provenga de otro grupo.

2. VERIFICAR

No convertir una noticia en verdad sin comprobarla.

3. RAZONAR

Examinar la coherencia de los argumentos.

4. COMPARAR

Escuchar diferentes interpretaciones y evidencias.

5. DISTINGUIR

Separar hechos, interpretaciones, opiniones y creencias.

6. REFLEXIONAR

Practicar el *tadabbur*: profundizar en el significado.

7. RECTIFICAR

Aceptar que podemos habernos equivocado.

Esta última es quizá la más difícil.

Porque pensar críticamente no significa tener siempre razón.

Significa tener la ****honestidad intelectual** necesaria para cambiar de opinión cuando la evidencia lo exige******.

Conclusión: una fe que no teme pensar

El pensamiento crítico en el Islam no tiene por qué significar una guerra contra la religión.

Puede significar algo mucho más profundo:

****una lucha contra la ignorancia dentro de la experiencia religiosa.****

El Qurán ordena verificar.

Invita a reflexionar.

Critica la imitación ciega.

Exalta a quienes escuchan y siguen lo mejor.

Advierte contra afirmar aquello de lo que no

se tiene conocimiento.

Y presenta a los verdaderamente dotados de entendimiento como personas capaces de utilizar su inteligencia. ([Quran.com][2])

Hazrat Mirza Ghulam Ahmad, desde su propia interpretación reformista del Islam, insistió en la importancia de la razón, aunque también señaló sus límites. ([Revisión de Religiones][6])

Hazrat Maulana Muhammad Ali desarrolló una presentación racionalista del Islam en la que la razón y el conocimiento ocupan un lugar fundamental. ([Doksi][7])

Y el Profeta Muhammad ﷺ advirtió sobre el peligro de una sociedad en la que los ignorantes sean convertidos en autoridades religiosas.

([Sun-nah.com][9])

Por eso, quizá podamos formular una conclusión sencilla:

****El Islam no necesita creyentes incapaces de preguntar. Necesita seres humanos capaces de buscar la verdad con sinceridad, conocimiento, razón, conciencia y humildad.****

La fe que sobrevive únicamente porque prohíbe preguntar es una fe vulnerable.

Pero una fe capaz de enfrentarse a las preguntas, investigar sus fuentes, distinguir verdad de superstición y reconocer los límites de nuestro propio conocimiento puede convertirse en una auténtica ****disciplina de transformación intelectual y espiritual****.

Y quizá allí encontremos una de las expresiones más profundas del *‘ilm*, del conocimiento:

****no creer menos, sino comprender mejor
aquello en lo que creemos.****

Referencias principales

* **Sagrado Qurán:** Al-Baqarah 2:170; Al-Hujurat 49:6; Al-Isra 17:36; Az-Zumar 39:18; Sad 38:29; Al-Mulk 67:10.

* **Sahih Muslim:** 2673a, sobre la desaparición del conocimiento y el liderazgo de los ignorantes. ([Sunnah.com][9])

* **Jami' al-Tirmidhi:** 2687, narración sobre la «palabra sabia» como propiedad perdida del creyente; autenticidad discutida/debilidata según la clasificación citada. ([IslamQA][10])

* **Hazrat Mirza Ghulam Ahmad:** *The Philosophy of the Teachings of Islam*; *Malfuzat*; *Haqiqatul-Wahi*.

* **Hazrat Maulana Muhammad Ali.** *The Religion of Islam* y traducción/comentario del Sagrado Qurán. ([Doksi][7])

[1]: [https://corpus.quran.com/translation.jsp?chapter=17&verse=36&utm_source="The Quranic Arabic Corpus - Translation"](https://corpus.quran.com/translation.jsp?chapter=17&verse=36&utm_source=The%20Quranic%20Arabic%20Corpus%20-%20Translation)

[2]: [https://quran.com/al-hujurat/6-16?utm_source\"Surah Al-Hujurat 49:6-16 - Quran.com](https://quran.com/al-hujurat/6-16?utm_source\)"

[3]: https://quran.com/es/al-baqarah/170/tafsirs?utm_ "Tafsir de la sura Al-Báqara - 170 - Quran.com"

[4]: [https://quran.com/39/18?utm_source](https://quran.com/39/18?utm_source=Surah%20Az-Zumar%20-%2018%20-%20Quran.com)
"Surah Az-Zumar - 18 - Quran.com"

[5]:

https://quran.com/ur/sad/29/qiraat?utm_source=38:29 - قرأت: ص Quran.com"

[6]:

[6]: [https://www.reviewofreligions.org/1621/the-essence-of-islam-part-28/?utm_source "The Essence of Islam – Part 28 | The Review of Religions"](https://www.reviewofreligions.org/1621/the-essence-of-islam-part-28/?utm_source=The+Essence+of+Islam+-+Part+28+|+The+Review+of+Religions)

[7]:

[https://doksi.net/hu/get.php?lid=26424&utm_source "Hazrat Maulana Muhammad Ali - The Religion of Islam"](https://doksi.net/hu/get.php?lid=26424&utm_source=Hazrat%20Maulana%20Muhammad%20Ali%20-%20The%20Religion%20of%20Islam)

[8]:

[8]: https://alahmadiyya.org/wp-content/uploads/magazines/english/the-islamic-review/1963/the-islamic-review-196304to06.pdf?utm_source=www.alahmadiyya.org"

[9]:

[9]: [https://staging.sunnah.com/muslim%3A2673a?utm_source="Sahih Muslim 2673a - The Book of Knowledge - كتاب العلم - Sunnah.com - Sayings and Teachings of Prophet Muhammad \(صلى الله عليه و سلم\)"](https://staging.sunnah.com/muslim%3A2673a?utm_source=Sahih%20Muslim%202673a-The%20Book%20of%20Knowledge-%20كتاب%20العلم-Sunnah.com-Sayings%20and%20Teachings%20of%20Prophet%20Muhammad%20(صلى%20الله%20عليه%20وسلم))

[10]

[10]:[https://islamqa.org/hanafi/hadithanswers/154967/wisdom-is-the-lost-property-of-a-believer/?utm_source "Wisdom is the lost property of a believer - IslamQA"](https://islamqa.org/hanafi/hadithanswers/154967/wisdom-is-the-lost-property-of-a-believer/?utm_source=Wisdom+is+the+lost+property+of+a+believer+-+IslamQA)

(Back to Contents)

El Movimiento Ahmadía de Lahore predica el Islam tal como lo enseñó el Santo Profeta Mahoma: tolerante, pacífico, respetuoso, amoroso, racional y científico. Únete a nosotros para promover la enseñanza del Santo Profeta Mahomad (s).

Ahmadiyya Anjuman Isha'at Islam Lahore Uruguary branch

Establecida en 1913 como la Misión Musulmana de Woking.

Correo electrónico: editor.thelight@LACommunity.uk

Sitios web: www.aaail.org/uk | www.ahmadiyya.org | www.virtualmosque.co.uk